

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν γόραν ἡμῶν ὑπερβολὰς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΙ: Ἐτησίᾳ δραχμ. 50. Ἐξάμηνος δρ. 28. Τρίμηνος δρ. 15.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΙ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην ἰουληίου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐρυπιδίου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος

Ἐν Ἀθήναις, 18 Ὀκτωβρίου 1924

Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 47

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Μυθιστόρημα τοῦ Λοχαγοῦ DANRIT)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ις'. (Συνέχεια)

Μὰ οἱ ἐπαναστάτες πληθθαῖναν ἀπὸ μέρα σὲ μέρα. Ὁ Αὐτοκράτωρ Μξιμιλιανός, ποὺ ὁ Ναπολέων Γ' εἶχ' ἐπιβάλλει στοὺς Μεξικανούς, δὲν εἶχε στήν κυριαρχία του παρὰ μόνον τὴν πρωτεύουσα, καὶ ἤρθε τέλος ἡμέρα ποὺ ἡ ἐκστρατεία τοῦ Μεξικοῦ στοίχιζε τόσο πολὺ, ὥστε ἄρχισε νὰ γίνεται σκέψη νὰ τὴν παρατήσουν.

Ἄλλωστε ἡ Ἀμερικὴ ἐβγαλε μιά διαμνηστερία κατὰ τῆς Γαλλικῆς κατοχῆς καὶ ἡ Πρωσία, ποὺ μαζὺ μὲ τὴν Αὐστρία εἶχε ἀρπάξει δυὸ ἐπαρχίες τῆς Δανίας, ἄρχισε νὰ τρώγεται τώρα μὲ τὴν Αὐστρία γιὰ τὴ μοιρασιά.

Ὁ Γαλλικὸς στρατὸς ἦταν ἀνάγκη νὰ βρῖσκεται στήν πατρίδα του.

Ὁ Αὐτοκράτωρ λοιπὸν τὸν ἀνάκαλεσε καὶ τὴν ὥρα ἐκεῖνη τοῦ ἤρθαν στὸ νοῦ τὰ σοφὰ λόγια, ποὺ εὐλαδικὰ τοῦ εἶχε πεῖ ὁ συνταγματάρχης. Ὁ πόλεμος αὐτὸς στοίχισε στὴ Γαλλία τετρακόσια ἑκατομμύρια, μερικὲς χιλιάδες νεκροὺς καὶ ἀρκετὴ μείωση ἡθικοῦ.

Ὑπογράφοντας τὴν ἀνάκληση τοῦ στρατοῦ τοῦ Μεξικοῦ, ὁ Ναπολέων ἦταν σὰ νὰ ὑπόγραφε καὶ τὴ θανατικὴ ἐκτέλεση τοῦ Μαξιμιλιανοῦ. Γιατὶ ὁ κακομοῖρης ἐκεῖνος ἔγιν' αἰχμάλωτος τῶν ἐπαναστατῶν καὶ τουφεκίσθηκε στὰ 1867. Πέθανε σὰν εὐπατρίδης. Ἡ γυναίκα του, ἡ Αὐτοκράτειρα Καρλόττα, ἀφοῦ ἔστειλε στὸ Ναπολέοντα τὴ θλιθερὴ τῆς κατάρρα: «Νᾶσαι καταραμένος σὰν τὸν Κάϊν», τρελλάθηκε σὲ λίγον καιρό.

Τὰ πράγματα στὴν Εὐρώπῃ ἔπαιρναν μιὰ γοργὴ ἐξέλιξη. Ὁ πόλεμος Αὐστρίας καὶ Πρωσίας ἦταν σύντομος. Ὁ Πρώσος στρατηγὸς Μόλτικε, νίκησε τοὺς Αὐστριακοὺς στὴ Σά-

δοβα καὶ ἔδωσε τέλος στὸν πόλεμο.

Ἡ Ἰταλία στὸν πόλεμο αὐτὸ ἦταν σύμμαχος τῆς Πρωσίας. Ὁ στρατὸς τῆς ἔδωσε μιὰ μάχη καὶ ὁ στόλος τῆς μιὰ ναυμαχία. Νικηθῆκε καὶ στὴς δυὸ. Κι' ὅμως πῆρε τὴ Βενετία. Τόχει φαίνεται ἡ μοῖρα αὐτοῦ τοῦ Κράτους νὰ παίρνῃ ἐπαρχίες μετὰ ἀπὸ κάθε ἡττα του.

Ὅλοι τότε ψιθύριζαν, καὶ τὰ πράγματα τὸ βεβαίωσαν, πὼς ὁ ἀληθινὸς νικημένος τῆς Σάδοβας ἦταν ὁ Ναπολέων Γ'.

Εἶχε βασιστεῖ πάνω στὴ νίκη τῆς Αὐστρίας. Βλέποντας τοὺς Πρώσους νὰ κάνουν προσαρτήσεις ἐπαρχιῶν, ἐζήτησε, γιὰ τὴν ἰσορροπία, τὴ

«Οἱ ἄλλοι π λέμησαν μὲ τὴ λόγχη» (Σελ. 363, στ. α'.)

Βίσμαρκ, θὰ ἰσοδυναμοῦσε μὲ πόλεμο.

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἀναγκάστηκε νὰ παραιτηθῇ ἀπ' τὴς ἀξιώσεις του. Τοῦ πέραςε ἡ ἰδέα νὰ χτυπήσῃ τὴν ἰδίαν στιγμὴ τὴν Πρωσία. Μὰ ὁ γαλλικὸς στρατὸς εἶχε χάσει τὴ ἀντοχή του ἀπ' τὴν πρόσφατη περιπέτεια τοῦ Μεξικοῦ.

Γρήγορα ἡ Γαλλία κατάλαβε πόσο ἡ Πρωσικὴ δύναμη εἶχε μεγαλώσει ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα της. Ἀρχισε τότε μιὰ

νευρικὴ ἀναδιοργάνωση τοῦ στρατοῦ. Μὰ ἡ Πρωσία εἶχε ὀρίσει τὴν ὥρα καὶ δὲν ἄφισε τὴν ἀναδιοργάνωση αὐτὴ νὰ τελειώσῃ...

Ὁ Γιάννης Καρδινιὰκ ἐβλεπε ν' ἀπειλοῦν τὴν πατρίδα του οἱ θύελλες ποὺ εἶχε προβλέψει. Ἀγδιασμένος, κουρασμένος, νοιώθοντας πὼς ἡ Αὐτοκρατορικὴ μνησικακία δὲ θὰ τὸν ἄφινε ποτὲ νὰ περάσῃ τὸ βαθμὸ τοῦ συνταγματάρχου, πῆρε τὴν ἀποστρατεία του στὰ 1868 καὶ πῆγε στὴ Χάρδην ν' ἀναλάβῃ τὴ διεύθυνση τοῦ οἴκου Νορμάν, κοντὰ στὸν πεθερό του.

Ἀπ' τὰ 1864 εἶχε βάλει τὸ Γιῶργο στὸ Λύκειο τοῦ Μεγάλου Λουδοβίκου. Τὴν ἰδίαν ἐποχὴ εἶχε βάλει καὶ τὸ Γεώργετις στὸ Σχολεῖο τῶν Καλῶν Τεχνῶν.

Ἐξακολουθοῦσε τώρα τὴν ἰδιωτικὴ του ζωὴ, ἀφοσιωμένος στὴν ἐργασία. Ἔτσι ἔλεγε νὰ ξεχάσῃ τὴς πίκρες ποὺ δοκίμασε στὸ στρατιωτικὸ του στάδιο.

Ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά, ὁ Πέτρος Μπερτινὺ ἦταν τώρα λοχαγὸς σ' ἓνα σύνταγμα «κυνηγῶν» ποὺ εἶχε τὴν ἑδρα του στὴ Ρουέν καὶ βρισκόταν ἔτσι κοντὰ στὸν Καρδινιὰκ. Εἶχε τώρα καὶ μιὰ κόρη ποὺ τὴν δνόμασαν Τερέζα.

Αὐτὲς ἦταν γεμάτος αἰσιοδοξία τὸ μυαλό του δὲν τὸ χωροῦσε πὼς ἦταν δυνατό νὰ νικηθῇ ἡ Γαλλία ἀπ' ὅποιον δῆποτε ἐχθρό, οὔτε πὼς μπορούσε νὰ πέσῃ τὸ καθεστὼς τῆς Αὐτοκρατορίας. Τὸ Δημοψήφισμα τοῦ 1868 τοῦδωσε μεγάλη πλειοψηφία.

Πάνω σ' αὐτὴ τὴν αἰσιοδοξία τὸν βρῆκε ὁ κεραυνὸς τοῦ 1870.

Στὴς 19 Ἰουλίου αὐτῆς τῆς χρονιάς, τῆς «τρομερῆς χρονιάς» ὥπως ὀνομά-

στηκε, γεννήθηκε ένα διπλωματικό ζήτημα, πού στην αρχή δὲ φάνηκε νάχε μεγάλη σημασία. Τὸ ζήτημα τῆς διαδοχῆς τοῦ Ἰσπανικοῦ θρόνου. Πρόσφεραν τὸ θρόνο στὴν πρίγκιπα Λεοπόλδο Χοεντσίολερν, ἐξάδελφο τοῦ βασιλιά τῆς Πρωσίας. Ὁ Αὐτοκράτωρ Ναπολέον ἐδήλωσε πὼς δὲν μπορούσε ν' ἀνεχθῇ αὐτὴ τὴν ὑποψηφιότητα.

Ὁ Γουλιέλμος τὴν ἀπέσυρε. Μὰ ὁ Ναπολέον, δὶχως νὰ ἱκανοποιηθῇ ἀπ' αὐτό, ζήτησε ἀπ' τὸν Πρῶσο βασιλιά τὴ βεβαίωση πὼς δὲν θὰ υποστηρίξει στὸ μέλλον αὐτὴ τὴν ὑποψηφιότητα. Ἡ ἐπιμονὴ αὐτὴ ξάφνισε τὸ Γουλιέλμο καὶ δήλωσε στὸ Γάλλο πρεσβευτὴ πὼς δὲν εἶχε πιά τίποτα νὰ τοῦ ἀνακοινώσῃ.

Ὁ Βίσμρκ ἐδῶσε στὸν τύπο μιὰν ἀνακοίνωση τόσο προκλητικὴ, ὥστε ἡ Γαλλία ἀναγκάστηκε νὰ κηρύξῃ τὸν πόλεμο στὶς 17 Ἰουλίου, παρ' ὅλες τὶς ἀντιρρήσεις τοῦ Θιέρσου, τοῦ μεγάλου ἱστορικοῦ, πού ἐπρόβλεπε ἀνισο τὸν ἀγῶνα.

Ἡ Γαλλία ἔτρεχε πρὸς τὴν ἀδυσσο! Τὴν ἐπομένῃ ὁ Μπερτινὸς ὁρμησε σὰν ἀνεμοστρόβιλος μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ συνταγματάρχου Καρδινιὰ, πού μελετοῦσε κάποιο σχεδιάγραμμα.

— Δοιπόν, συνταγματάρχα μου, εἶπε χαρούμενα, τὰ μπλέξαμε μὲ τοὺς περιφημοὺς αὐτοὺς Πρῶσους. Ἀ, μὰ ἦταν καιρός! Μᾶς εἶχαν μπῆ στὸ ρουθόνη, καὶ τὰ σπαθιά μας πήγαιναν νὰ πιάσουν σκουριά!

Ὁ Καρδινιὰ κοιτάζε λυπημένα τὸ λοχαγό. Τώρα ὁ συνταγματάρχης ἦταν γέρος. Ἐνα ἄσπρο μουστάκι σκίαζε τ' ἄπάνω του χεῖλι κι' ἡ ματιὰ του εἶχε μιὰ βαθεῖα μελαγχολία.

Κι' ὁ Πέτρος τώρα ἐν ἦταν πιά νέος. Ἐκλείσε τὰ σὰράντα κι' εἶχε μερικὲς ἄσπρες τρίχες στὰ μαλλιά καὶ στὸ μούσι πού εἶχε ἀφίσει ἀπὸ τότε πού ὑπηρετοῦσε στὴν Αὐτοκρατορικὴ φρουρά.

— Τὶ βλέπω, συνταγματάρχα μου, πρόσθεσε κάπως ξαφνιασμένος, δὲ φαίνεσθε καὶ πολὺ ἥσυχος. Εἴστε ὁ μόνος πού φοβάσθε, σὰς βεδαιώνω! Στὸ σύνταγμα, ὅλοι εἴμαστε στὸ πόδι, ἔτοιμοι γιὰ ἐκκίνηση κι' ὁ διοικητὴς μᾶς εἶπε πὼς σὲ δέκα-πέντε μέρες, θάμαστε στὸ δουκάτο τῆς Βάδης... Μὰ τί εὐχὴ! Φοβάστε σὶ ἀληθινά;

Ὁ συνταγματάρχης σηκώθηκε. — Ναί, φίλε μου, εἶπε ἥσυχα-ἥσυχα, φοβάμαι πὼς μᾶς περιμένει καὶ μᾶς μιὰ Σάδοβα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

Ἡ τρομερὴ χρονιά

Στις 11 Αὐγούστου 1870, ὁ συνταγματάρχης Καρδινιὰ, ἡ Βαλεντίνια κι' ὁ Γιώργος καθόνταν γύρω στὸ τραπέζι, σὲ μιὰ βίλλα τοὺς στὴν Χάδρη.

Ὁ συνταγματάρχης διάβαζε μιὰ ἐφημερίδα μασσώντας νευρικὰ τὸ μουστάκι του, ἡ γυναίκα του ἦταν σκυμμένη πάνω σ'ένα κέντημα καὶ κάθε τόσο τοῦρριχνε μιὰ κρυφὴ ματιὰ, γεμάτη ἀνησυχία.

Ὁ Γιώργος εἶχε μπροστὰ του κάτι χειρόγραφα, μὰ δὲν τὰ διάβαζε. Μὲ ματιὰ ἀφηρημένη, ὄνειροπολοῦσε ποιοὺς ξέρεί τί καὶ τὸ πρόσωπό του εἶχε μιὰ σοβαρότητα ἐξαιρετικὴ γιὰ τὴν ἡλικία του.

Ἦταν τώρα δεκάξῃ χρόνων καὶ τὸν περασμένον Ἀπρίλη εἶχε πάρει ἀπ' τὸ Λύκειο τὸ διπλωμά του, μὲ μιὰν ἐπιτυχία πού ἔκαμε νὰ τὸν συγχαροῦν οἱ καθηγητές του. Τὸν ἐρχόμενο χρόνο θὰ συνέχιζε τὶς σπουδές του στὰ μαθηματικά καὶ τὸν ἄλλο, ἀπὸ συμπλήρωσε τὸ ὅριο τῶν δεκαοχτὼ χρόνων, θάδινε εἰσιτηρίους στὴ σχολὴ τοῦ Σαλιν-Σύρ.

Μὰ ὁ πόλεμος εἶχε διακόψει τὴν ἐφαρμογὴ αὐτοῦ τοῦ σχεδίου. Τὰ λύκεια εἶχαν ἀπολύσει νωρίτερα τοὺς μαθητὰς καὶ κανεὶς δὲν ἤξερε πότε θὰ ξανάνοιγαν. Μὰ ἐκεῖνο πού κανεὶς δὲν τὸ φανταζόταν, ἦταν τὸ ὅτι σὲ δέκα μέρες, οἱ Πρῶσοι θὰ βρισκόνταν ἔξω ἀπ' τὸ Παρίσι.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ὁ Γιώργος βρισκόταν μακριὰ ἀπὸ κάθε σκέψη σχετικὴ μὲ τὶς σπουδές του. Εἶχε μπροστὰ του χαρτιὰ γραμμένα μὲ τὸ χεῖρ τοῦ πατέρα του ἀπὸ δυὸ χρόνια τώρα πού εἶχε πάρει τὴν ἀποστρατεία του.

Εἶχαν γιὰ τίτλο τὶς λέξεις «Ὁ Μικρὸς Ἐθελοντής».

Κι' ἦταν πραγματικῶς ἡ ἱστορία τοῦ παλιοῦ συνταγματάρχου τῆς Αὐτοκρατορικῆς Φρουρᾶς, πού ὁ Γιάννης Καρδινιὰ τὴν εἶχε γράψῃ μὲ τὴ βοήθεια τῶν δικῶν του σημειώσεων, τῶν ἐπιστολῶν πού εἶχε ἀφίσει ἡ μητέρα του καὶ τῶν ἐγγράφων πού εἶχε βρῇ στ' ἀρχεῖα τοῦ Ὑπουργείου τοῦ Πολέμου. Ὁ Γιώργος εἶχε βυθιστῇ στὴ μελέτη τῶν σχεδίων αὐτῶν πού τὰ ἐφώτιζε ἡ λέξις νίκη κι' ἡ ἀντίθεση ἦταν φοβερή, ὅταν ξαφνικὰ ἀκουσε τὸν πατέρα του νὰ διαβάξῃ δυνατὰ ἀπ' τὴν ἐφημερίδα μιὰ λεπτομερὴ περιγραφὴ μιᾶς μάχης πού οἱ Γάλλοι τὴν εἶχαν χάσει στὸν πόλεμο πού ἀρχίζε.

Ἐπηρεασμένος ἀπ' τὶς καινούργιες αὐτὲς ἐντυπώσεις, ὁ Γιώργος ἦταν βυθισμένος σὲ σκέψεις, δὶχως νὰ πύρῃ εἰδηση τὴ μητέρα του πού τὸν κοίταζε μὲ μιὰ τρομαγμένη στοργή.

Δίχως ἄλλο, ἡ Βαλεντίνια μπορούσε νὰ περὶφανε γιὰ τὸ γιό της. Τὸ διὰβολάκι πού τὸ εἶδαμε νὰ κἀν ἐπελάσεις σὲ φανταστικούς ἐχθρούς πάνω στὸ ἀλογάκι του, ἀνεμίζοντας ἕνα τενεκεδένιο σπαθάκι, τώρα ἦταν ἕνας νέος γερός, καλοδεμένος, μὲ πρόσωπο ὥρατο καὶ σῶμα κανονικό.

Ὁ συνταγματάρχης, ἀκολουθώντας τὴν ἀγγλικὴ μέθοδο πού φροντίζει γιὰ τὴ σύγχρονη ἀνάπτυξη καὶ τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος, εἶχε κάμει τὸ γιό του τέλειο σπóρτσμαν. Τὸν εἶχε μάθει πολὺ νωρὶς ἱππασία καὶ ξιφασκία, δὺν ἀσκήσεις πού δίνουν ἀρμονικὴ ἀνάπτυξη στὰ μέλη. Τὸν ἐδῶλε νὰ σκηθῇ στὸ μπόξ καὶ σὲ κάθε ἄλλο γύμνασμα, σὲ τρόπο πού, σὲ στιγμὲς κινδύνου, νὰ μπόρῃ νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν ἑαυτοῦ του, νὰ σκαρφαλώτῃ, νὰ περὶδῇ, νὰ τρέξῃ, νὰ γλυτώσῃ μὲ τὴν σκελετοσύνη καὶ τὴ γρηγοράδα του. Καὶ μὲ τὴ σωματικὴ αὐτὴ ἐξάσκηση εἶχαν μεγαλώσει καὶ τὰ ψυχικὰ χαρίσματα τοῦ νέου.

Ἀπὸ ξανθός, ὁ Γεώργιος ἐγινε καστανός. Μὰ τὸ χρῶμα του ἔμενε πάντα πολὺ λευκὸ καὶ τὰ γαλανά του μάτια τὰ βαθιά καθρέφτιζαν θέληση κι' ἐξυπνάδα. Τὸ περπάτημά του ἦταν ἀβίαστο κι' ἀρμονικὸ, τὸ παράστημά του περὶφανε καὶ χαριτωμένο.

Δὲν ἦταν ἕνας κοινὸς «καλὸς μαθητής». Εἶχε ζωερὴ φαντασία, γούστο καλλιτεχνικό, κι' ἀγάπη γιὰ τὰ γράμματα. Τοῦ ἄρεσαν οἱ ἱστορίες, τὰ ταξίδια, οἱ περιπέτειες. Ἀπὸ δώδεκα χρόνων παιδί εἶχε ξεχαστῇ πάνω σὲ σελίδες μυθιστορημάτων μὲ ἱστορικὲς περιπέτειες καὶ τώρα ἡ λατρεία του ὅλη ἦταν γιὰ τὰ ἔργα τοῦ Βέρν. Μὰ τὸν μάγευαν τὸ ἴδιο κι' οἱ ἱστορίες τῶν πολέμων τοῦ Ναπολέοντος, κι' ἡ Βαλεντίνια, βλέποντάς τον νὰ διαβάξῃ, μὲ μάτια πού συγγιμὲς στιγμὲς ἀστραφτοκοποῦσαν, τὶς σελίδες τοῦ «Μικροῦ Ἐθελοντῆ», συλλογιζόταν μὲ κάποια μελαγχολία:

«Δὲν εἶναι νὰ ἐλπίζω πιά... Κι' αὐτὸς στρατιωτικὸς θὰ γίνῃ!»

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη μπῆκε ὁ Γεώργιος, κρατώντας ἕνα δίσκο. Ἀφῆσε ἥσυχα καὶ προσεχτικὰ πάνω στὸ τραπέζι τὴ ζαχαριέρα, τὴ γαλιτέρια καὶ τὰ φλιτζάνια, πῆρε τὸ σαμοδᾶρι ἀπὸ ἕνα ἄλλο τραπέζι καὶ ἀδειασε τὸ ἀχνιστὸ τσάι, δίχως νὰ βγάξῃ μιλιὰ.

Εἶχε βγῇ κι' αὐτὸς ἀπ' τὴ Σχολὴ τῶν Τεχνῶν. Φάνηκε «κεῖ πειθαρχικός» ἐπιμελής. Μὰ τὸ μυαλό του πάντα ἦταν λιγάκι βραδυκίνητο, γιὰτὸ δὲ μπόρεσε νὰ μάθῃ μεγάλα πράγματα κι' ὁ συνταγματάρχης ἔλεγε μήπως εἶχε γελαστῇ ὅταν τοῦ διάλεξε αὐτὸ τὸ δρόμο. Ἦταν πάντα ὅπως ἦταν παιδί: κεφάλι μεγάλο, περπάτημα βαρὺ, μὰ ἡ σωματικὴ του δύναμη ἀπίστευτη.

Εἶχε γυρίσει μὲ χαρὰ κοντὰ στοὺς θετούς γονεῖς του κι' ἐγινε ἀμέσως ὁ πρόθυμος ἀκόλουθος τοῦ Γιώργου. Ἐκανε χίλιες-δυὸ δουλειές στὸ σπίτι. Στὴν ἀρχὴ ὁ συνταγματάρχης πολέμησε νὰ τοῦ βάλῃ στὸ μυαλό πὼς ἦταν ἐλεύθερος νὰ διαλέξῃ τὴν ἀσχολία του. Μὰ ἦταν φανερό πὼς κανεὶς δὲ μπο-

ροῦσε νὰ τοῦ πνίξῃ τὴν ἐμφυτὴ ἀνάγκη νὰναι χρήσιμος στοὺς ἄλλους· γιὰτὸ τὸν ἄφισαν νὰ κάμῃ ὅπως τοῦ ἄρεσε. Εἶχε διατηρήσει τὴ ρούσικη μπλούζα του, σφιγμένη στὴ μέση μὲ μιὰ πᾶνινη ζώνη, κι' ἄφινε τὰ μαλλιά του μακρὰ.

Μιὰ ἀπότομη χειρονομία τοῦ συνταγματάρχου, πού πέταξε μὲ θυμὸ τὴν ἐφημερίδα, ἐτάραξε τὴ σιωπὴ.

— Πάλι δυσάρεστα, Γιάννη; ρώτησε ἡ Βαλεντίνια.

Ὁ Καρδινιὰς κούνησε θλιβερὰ τὸ κεφάλι.

— Σήμερα πιά εἶναι φανερό πὼς οἱ Πρῶσοι ἦταν ἔτοιμοι, ἐνῶ ἡμεῖς δὲν εἴμαστε.

Καὶ σὲ λίγο ξέσπασε:

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ ΣΕ ΜΙΑ ΧΩΡΙΑΤΙΚΗ ΑΥΛΗ

Τοῦ μικροῦ μου φίλου Δ. ΒΕΡΕΝ

Τὸ φεγγάρι περπατοῦσε μέσ' σὲ μιὰ χωριάτικη αὐλὴ, γεμάτη δεμάτια φρέσκου σανοῦ. Ἡ νύχτα ἦταν γαλανή, πολὺ γαλανή, σὰ μιὰ θάλασσα κοιμισμένη στὴν ἀνέκφραστη γαλήνη μιᾶς ἡρεμῆς καλοκαιρινῆς βραδιᾶς, καὶ τὰ πεῦκα πού ὑπῆρχαν κοντὰ στὸν μισοκρεμισμένο τοῖχο, δὲ μιλοῦσαν, σὰ νὰ ἔπιναν λιγοθυμισμένα μὲ τὶς φούντες τῶν βελονωτῶν τῶν φύλλων τὶς διάφανες σταγόνες τοῦ ἀσημένιου φωτός. Ἐξῶ ἀπὸ τὰ δεμάτια τοῦ φρέσκου σανοῦ ὑπῆρχαν ἀκόμα μερικὰ ἄλλα πράγματα μέσ' στὴ χωριάτικη αὐλὴ, πού εἶχε ἀπλώσει τὴν ἀχνιστὴ κόμη τοῦ τοῦ φεγγαρίου ὑπῆρχε ἕνα μάτσο καλάμια ξερά, γεμάτα κόμπους, σὰν πελώρια δάχτυλα βασανισμένα ἀπὸ μιὰ σκληρὴ, κουραστικὴ δουλειά· μιὰ μαρμαρινὴ ὀλοστρόγγυλη λεκάνη, πού ἔπιναν κάποτε τὰ γαλάδια νερό καὶ κολυμποῦσαν οἱ πάπιες σὰν φανταστικὲς βαρκούλες μὲ δόλοσπρα, ἀνθίνα πανιά· ἕνα κουδούνι κρεμασμένο στὸν τοῖχο ἀπὸ ἕνα καρφί, ἕνα κουδούνι πού ἀκούστηκε κάποτε ἡχερό σὰν ἕνα ρέμα χειμάρρου νὰ φωνάξῃ θριαμβευτικὰ μέσ' στὶς χαράδρες καὶ στὶς πλαγιές· ἕνα ραβδί καὶ μιὰ μισοσπασμένη γλάστρα, μ' ἕνα κοτσάνι στὴ μέση ξερό, καὶ πού δὲν ἔδειχνε τί λογῆς ἀνθος ὑπῆρχε στὴ θέτῃ του ἕναν καιρό. Τὸ Φεγγάρι, ντυμένο τὴν ἀργυρὴ πανοπλία του, περπατοῦσε περὶφανε πάνω στὰ δεμάτια μὲ τὸ σανό, κρεμοῦσε τὴν αὐλὴ τοῦ ἀνεμόσκαλα ἀνάμεσα στὰ ξερά, ξεφλουδισμένα καλάμια, ἔπεφτε νὰ κοιμηθῇ στὴν κάτασπρη ξεπλυμένη λεκάνη, πού ἔπιναν κάποτε τὰ γαλάδια νερό, κι' ἀπὸ ἐντυνε τὸ σπασμένο κουδούνι μὲ μιὰ χλαμύδα ἡγεμονικὴ, πιανότανε ἀπὸ τὸ μαρμαμένο κοτσάνι τῆς γλάστρας κι' ἔπλεκε μὲ τὸ νῆμα τοῦ ἀσημένιου τοῦ φωτός ἕνα λουλούδι

φανταστικό. Γιατὶ τὸ φεγγάρι θυμόταν: ἕνα παράθυρο ἦταν σὲ μιὰ ταπεινὴ, φτωχικὴ καμαρούλα, λίγο πῶς ἔξω ἀπὸ τὴν αὐλὴ· τὶς σύντομες κολοκαιρινὲς βραδιές, μέσ' στὸν ἀδιόρατον ἴσκιό τῆς κληματαριᾶς πού στεφάνωνε τὸ παράθυρο συμπονετικά, μιὰ κατακόκκινη γαρυφαλιά ἀνθίζε μέσ' στὴν ἐγκαταλειμμένη γλάστρα· καὶ τὸ φεγγάρι ἦταν εὐτυχισμένο καθὼς μπορούσε νὰ περνάει τὰ λυγισμένα κλώνια τῆς κλημα-

ταριᾶς, νὰ γλυστράει στὸ παράθυρο μυστικὰ καὶ νὰ κάθεται νὰ φλυαρεῖ γοητευμένο ἀπὸ τὸ ἐξάισιο ἄρωμα τοῦ ἀνθους, πού εὐφραине τὶς ὥρες τῆς σιωπῆς τοῦ περισυλλογῆς. Γιατὶ τὸ φεγγάρι ἦταν πάντα πολὺ λυπημένο· τόσο λυπημένο ὅσο ἦταν καὶ τὴ γαλανὴ βραδυὰ, καθὼς πηγαινοερχόταν μέσα στὴ χωριάτικη αὐλὴ μὲ τὴ μισοσπασμένη γλάστρα.

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΨΕΥΤΙΕΣ ΤΟΥ ΜΥΓΧΑΟΥΖΕΝ

ΚΒ'.

Ὁ Φεγγαρόκοσμος

»Στὸ Φεγγάρι ὅλα τὰ πράγματα εἶναι τεράστια καὶ πελώρια. Ἐνας φύλλος π: χ: εἶναι πολὺ μεγαλύτερος ἀπὸ ἕνα πρόβατο δικό μας· κι' ἀπ' αὐτὸ πιά μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε καὶ τὰλλα.

»Στὸν πόλεμο τὸ ὅπλο πού μεταχειρίζονται περισσότερο, εἶναι τὸ ραπάνι. Τὸ εἰχρουν σὰν ἀκόντιο καὶ πληγώνουν τὸν ἐχθρὸ θανάσιμα. Γι' ἀσπίδες ἔχουν μανιτάρια καί, ὅταν περὶ ἡ ἐποχὴ τῶν ραπανιῶν, ἀκοντίζουν μὲ μυτερὰ σπαράγγια πού φαντάζεσθε πόσο εἶναι σκληρά.

»Στὸ Φεγγάρι ἀπαντήσαμε καὶ μερικὸς ἰθαγενεῖς τοῦ Σειρίου, πού εἶχαν ἔλθῃ ἀπὸ τόσο μακριὰ γιὰ ἐμπορίαι. Ἐμοιάζαν στὸ πρόσωπο μὲ σκυλιὰ μπουλ-τόν· μόνο πού εἶχαν τὰ μάτια κάτω ἀπὸ τὴ μύτη τους. Βλέφαρα δὲν εἶχαν καθόλου καί, ὅταν κοιμόνταν, ἔβγαζαν τὴ γλῶσσα τους καὶ σκέπαζαν τὰ μάτια.

»Ὅσο γιὰ τοὺς κάτοικους τοῦ Φεγγαριοῦ, ὁ πῶς κοντὸς ἔχει μπόδι τριανταεξὶ πόδια. Μαγεύουν τὰ φαγητὰ τους μὲ φωτιά σὰν καὶ μᾶς· τὰ τρώνε ὅμως μὲ πολὺ παράξενο τρόπο: Στὸ πλευρό τους ἔχουν μιὰ τρύπα σὰ στόμα· τὴν ἀνοίγουν, βάζουν μέσα κάμποσο φαί καὶ δὲν ξανατρῶνε παρὰ ὕστερ' ἀπὸ ἕνα μῆνα. Τὶ καλὰ ἂν μπορούσαμε νὰ κάνουμε τὸ ἴδιο καὶ μεῖς! Μόνο οἱ λαιμαργοὶ κι' οἱ

φαγάδες, στοχάζομαι, δὲν θὰ προτιμοῦσαν αὐτὸν τὸν τρόπον ἀπ' τὸν δικό μας!

»Στ' ἀνθρώπινα ὄντα καὶ σιᾶλλα ζωικά εἶδη τοῦ Φεγγαριοῦ, δὲν ὑπάρχουν ἀρσενικά καὶ θηλυκά, πατέρες καὶ μητέρες. Ἀλλὰ κάθε ζωντανὸ πλάσμα γίνε-ται ἐκεῖ ἀπὸ σπόρο δέντρου. Τὰ δέντρα πού κάνουν τοὺς ἀνθρώπους, εἶναι τὰ ὠραιότερα ἀπ' ὅλα. Ἀπλώνουν μεγάλα κλαδιά, τὰ φύλλα τους ἔχουν τὸ χρῶμα τῆς σάρκας καὶ κάνουν κατὶ σπόρους σκληροὺς καὶ μακροὺς ἔξη πόδια. Ὅταν ὠριάζουν, ἀλλάζουν χρῶμα. Τοὺς μαζεύουν τότε μὲ προσοχὴ καὶ τοὺς διατηροῦν ὅσον καιρὸ θέλουν. Ἐπειτα, ὅταν θελήσουν νὰ βγάλουν τὸ ζωντανὸ πλάσμα πού ἔχει μέσα του, βάζουν τὸ σπόρο σὲ βραστὸ νερό, καὶ τότε ἀνοίγει τὸ τσόφλι μονάχο του καὶ πεύεται ὁ φεγγαρίσιος ἀνθρώπος τέλειος.

»Τὸ πῶς περὶεργο εἶναι διὰ καθέναν ἐκεῖ, ὅταν γεννιέται, ξέρεῖ, ἔχει μαθημένο ἀπὸ πρὶν, τὸ ἔργο πού θὰ κἀν σὲν κόσμῳ. Παραδείγματός χάριν, ἄλλος γεννιέται σιγαλιώτης, ἄλλος παπάς, ἄλλος ποιητής, ἄλλος δικηγόρος, ἄλλος γεωργός, ἄλλος ἐργάτης καὶ πάει λέοντας. Ὅστε οὐλοία στὸ Φεγγάρι δὲν ὑπάρ-χουν, γιὰτὶ δὲν ὑπάρχουν ὅτι ἀνάθητα παιδιά. Μόνο λίγη πρακτικὴ ἐξάσκηση χρειάζεται καθέναν σὰ κείνο πού ξέρεῖ ἐκ γενετῆς· κι' ἔπειτα κάνει τὴ δουλειά του στὴν ἐντέλεια. Τὶ καλὰ νὰ γεννιόμαστε καὶ μεῖς ἔτσι μαθημένοι καὶ νὰ μὴ θέλαμε τόσα χρόνια, τόσους κόπους καὶ χροῖματα, γιὰ νὰ μάθουμε μιὰ τέχνη ἢ μιὰ Ἐπιστήμη!»

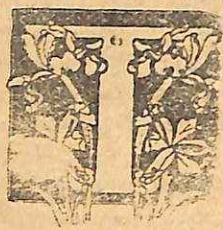
(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΠΡΟΤΑΣΗ ΤΟΥ κ. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗ

*Αγαπητοί μου,

ΗΝ παραμικρή αμφισβόλεια δεν έχω πώς η ψυχή του ανθρώπου είναι αθάνατη. Μοῦ φαίνεται αδύνατο να χάνεται για πάντα, να διαλύεται, να σκορπίζεται μαζί με το σώμα, όπως έπλυναν μια φορά οι υλιστές. Κάπου θα υπάρχει, κάπου θα πηγαίνει, κάτι θα γίνεται και μετά θάνατο. Τι όμως, πού και πώς, οὐτ' ἐγὼ ξέρω οὔτε ἄλλος κανένας. Αὐτὰ εἶναι μυστήρια, γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ἀνεξιχνίαστα. Εἶναι, ἂν θέλετε, λεπτομέρειες πού γιὰ νὰ τίς μάθουμε, δὲν ἀρκεῖ ἡ διαίσθηση κι' ἡ λογική μας. Θάπρεπε νὰ τίς ἴδουμε μὲ τὰ μάτια μας. Ἀλλὰ, δυστυχῶς ὁ ἄλλος κόσμος εἶναι ἀόρατος καὶ μὲ ἀ πὶὸ ἰσχυρὰ τηλεσκόπια, οὔτε γύρισε ποτὲ κανένας ἀπὸ κεῖ-πάνω γιὰ νὰ μᾶς τὸν περιγράψῃ. Μόνο ὁ Στήδ, ὁ περίφημος Ἀγγλὸς πνευματιστής, μετὰ τὸ θάνατό του, παρουσιάστηκε σὰν πνεῦμα στὴν κόρη του καὶ τῆς ὑπαγόρευε μιὰ περιγραφή. Μὰ ἐγὼ δὲν πιστεύω στὰ πνεύματα... Ἔτσι δὲν ξέρω καθόλου πού βρίσκεται τώρα καὶ τί κάνει ἡ ψυχή τοῦ Πολέμη κι' ἂν βλέπῃ ἢ ἂν μαθαίνῃ τί γίνεται ὡ-κάτω, στὸν κόσμο πού ἄφησε. Λέγω ὅμως πὼς μπορεῖ καὶ νὰ βλέπῃ, μπορεῖ καὶ νὰ μαθαίνῃ. Καὶ σὲ τέτοια περίπτωση ἡ ψυχὴ αὐτῆς βεβαίως-τάτα θανάλλασσε, θὰ εὐφράνθηκε, μαθαίνοντας πὼς ὁ κ. Χατζιδάκης ἔκαμε μιὰ πρόταση, πού τὰ Διαπλάσ-σάπουλα τῇ δέχθηκαν μ' ἐνθουσιασμό: Νὰ κάμουν ἔρανο παιδικό, πανελλήνιο καὶ νὰ στήσουν κάπου ἕνα μνημεῖο μὲ τὴν προτομὴ τοῦ Πολέμη, γιὰτὶ ὁ Πολέμης στάθηκε ὁ κατ' ἐξοχὴν κι' ὁ ἀγαπημένος ποιητὴς τοῦ Διαπλάσ-σάπουλου...

Ἀνδρῶς οἱ νεκροὶ δὲν ἐπικοινωνοῦν πιά μὲ τὸν κόσμο μας; ἂν δὲν ξέρουν, ἂν δὲν μαθαίνουν ποτὲ τί κάνουμε μεῖς πού ζοῦμε στὴ γῆ;... Ἀδιάφορο! Ἡ εὐγνωμοσύνη εἶναι πάντα εὐγνωμοσύνη. Κι' ὅπως ἔταν τιμοῦμε ἀπὸ ζῶν-τας ἕναν ποιητὴ, ἕναν καλλιτέχνη, ἕνα μεγάλον ἄντρα, δὲν τὸ κάνουμε τόσο γι' αὐτόν, ἀλλὰ γιὰ μᾶς τοὺς ἴδιους καὶ γιὰ τοὺς κατοπινούς μας, τὸ ἴδιο εἶναι κι' ὅταν τοῦ ἀπονέμουμε μιὰ τιμὴ μετὰ θάνατο: ἱκανοποιοῦμε τὸ δικό μας αἶσθημα, τὴ δική μας ἐπιθυμία. Καὶ δίνουμε ἕνα καλὸ παράδειγμα στοὺς ἄλλους, καὶ σ' αὐτοὺς πού ζοῦν σή-μερα, καὶ σ' ἐκείνους πού θὰ ἔρθουν

αὔριο. Ἔτσι, τιμώντας ἕναν ποιητὴ, τιμᾶμε πρώτα-πρώτα τὸν ἑαυτό μας. Γιὰτὶ, ἐπιτέλους, τὴ ἀνάγκη ἔχει ὁ ποιητὴς, καὶ ζωντανὸς ἔταν εἶναι, ἀπὸ τίς τιμές μας; Ἐκεῖνος τραγουδεῖ, κά-νει τὸ χρέος του κι' αὐτὸ εἶναι ἡ με-γαλύτερη κι' ἴσως ἡ μόνη του εὐχαρί-στηση. Χρέος πάλι δικό μας εἶναι νὰ συγκινηθοῦμε ἀπ' τὸ τραγούδι του καὶ, μὲ κάθε τρόπο, νὰ δειξοῦμε τὴν εὐγνω-μοσύνη μας στὸν ἄνθρωπο πού μᾶς ἔδωσε τὴν ὥρα αὐτὴ συγκίνηση, τὴν ἀπόλαυση καὶ τὴν τροφὴ τὴν πνευμα-τική. Ἄν δὲν τὸ κάναμε, θάμαστε ἀ-ναίσθητοι, ἄμουςοι, ἀχάριστοι, ἐγωιστές, βάρβαροι. Δὲν τιμοῦμε λοιπὸν τὸν ἑαυ-τόμας τιμώντας ἕναν ποιητὴ;

Καὶ συνήθως οἱ τιμές αὐτὲς στοὺς μεγάλους ἀνθρώπους ἀπονέμονται μετὰ θάνατο. Λίγοι, πολὺ λίγοι, εἶχαν τὴν εὐτυχία, — ἂν εἶναι αὐτὸ εὐτυχία, — νὰ ἴδουν ἀπὸ ζῶντας τὸν ἀνδριάντά τους, τὴν προτομὴ τους ἢ ἕνα δρόμο βαφτι-μένο μὲ τὸν ὀνόμα τους. Ὅπως ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ ἢ ὁ Ἴψεν. Τοὺς ἄλλους οἱ συμπολίτες τους τοὺς ἐτίμησαν ἀφοῦ πέθαναν. Κι' εἶναι φυσικὸ αὐτὸ γιὰ δυὸ λόγους: πρώτο γιὰτὶ ἡ ἀξία φαί-νεται κι' ἀναγνωρίζεται περισσότερο ἀφοῦ λείψῃ ὁ ἄνθρωπος ἀπ' τὸν κόσμο, ἀφοῦ ἀφήσῃ τὴ θέσιν του ἀδειανή· καὶ δεύτερο, γιὰτὶ ὅσο ζῇ ἕνας μεγάλ-λος, ἔχει κι' ἐχθρούς ἀπὸ φθόνον, πού θάκαναν ὅ,τι μπορούσαν γιὰ νὰ μα-ταιώσουν μιὰ τιμὴν ἢ κι' ἂν ἀκόμα οἱ θαυμαστὲς κι' οἱ φίλοι κατάφεραν νὰ τὴν πραγματοποιήσουν, ἐκεῖνοι θάλε-γαν πὼς τὴν προκάλεσε, πὼς τὴν ἐνέ-ργησε ὁ ἴδιος... Γενικὰ λέγω, πὼς ἡ τιμὴ πού ἀπονέμεται μετὰ θάνατο, εἶ-ναι πὶὸ ἀγνή, πὶὸ γνήσια, πὶὸ μεγάλη. Γιὰτὶ ἔταν ἕνα νεκρὸ τὸν θυμοῦνται οἱ ζωντανοὶ ἀπὸ καθαρὴ μόνο κι' ἀφιλό-κερδῆ εὐγνωμοσύνη. — ὅπως ὁ κ. Χα-τζιδάκης θυμίστηκε τώρα τὸν Πολέμη, — θὰ πῇ πὼς ὁ νεκρὸς ἐκεῖνος εἶχε ἀξία πραγματική. Ἕνας ἀνδριάντας, μιὰ προτομὴ, ἕνα ἀριστεῖο πού προτελ-νεται γιὰ ἕναν ζωντανό, μπορεῖ κάποτε καὶ νὰ μὴν τοῦ ἀξίζει. Ὅταν προτελ-νεται ὅμως γιὰ ἕνα νεκρὸ, τοῦ ἀξίζει πάντα!

Ἔτσι καὶ τοῦ Πολέμη: τοῦ ἀξίζει αὐτὸ τὸ μνημεῖο πού ἐπρότεινε νὰ γίνῃ πρὸς τιμὴν τοῦ κ. Χατζιδάκης. Θὰ τοῦ ἀξίσει ἂν ἦταν κι' ἀνδριάντας. Εἶ-παμε ὅμως προτομή, γιὰ νὰ γίνῃ γρη-γορότερα κι' εὐκολότερα. Κι' ἔχουμε τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ γίνῃ. Ἕνας μικρὸς Ἀμερικανός, μονάρχος του, ὁ Τζέκυ Κούγκαν, κατάφερε νὰ μαζέψῃ γιὰ τὰ προσφυγόπουλά του ἑνὸς ἑκατομμυρίου δολλαρίων εἶδη, νὰ τὰ φορτώσῃ σ' ἕνα βαπόρι καὶ νὰ τὰ φέρῃ ὁ ἴδιος στὴν Ἑλλάδα· κι' ὅλα μαζί τὰ Ἑλληνόπουλα δὲν θὰ καταφέρουν νὰ μαζέψουν δέκα,

δεκαπέντε χιλιάδες δραχμές, πού χρειά-ζονται γιὰ τὸ μνημεῖο τοῦ Πολέμη; Ἄ, μπᾶ! Ἐγὼ νομίζω πὼς θὰ μαζέ-ψουν καὶ πολὺ περισσότερες καὶ τὸ μνημεῖο τοῦ Πολέμη θὰ γίνῃ ὅπως ται-ριάζει.

Ὅπως δὴποτε, καλὰ κάνει ἡ «Διά-πλαση» πού δὲν γυρεύει μεγάλα πράγ-ματα. Μόνο μιὰν ἀπλὴ προτομὴ πού θὰ γινόταν μὲ δέκα, δεκαπέντε χιλιά-δες· γιὰτὶ καὶ γλύπτης βέβαια μπορεῖ νὰ βρεθῇ, προσφέροντας χάρισμα τὴν ἐργασία του γι' ἀγάπῃ τοῦ ποιητῆ. Καὶ τί εἶναι, γιὰ σήμερα, ἕνα τέτοιο πο-σόν; Ἀσήμαντο, τιποτένιο! Θὰ μπο-ροῦσε νὰ μαζευθῇ καὶ μόνο ἂν κάθε παιδί πού διαδίδει «Διάπλαση», ἔδινε ἀπὸ μιὰ δραχμὴ ἢ πενήντα λεπτά. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν θὰ δώσουν ὅλα, γιὰτὶ ὅλα δὲν εἶναι σὲ θέσιν νὰ καταλαβαί-νουν τί θὰ πῇ «τιμὴ σ' ἕναν ποιητὴ», πρέπει, ὅσα τὸ καταλαβαίνουν, νὰ ἐρ-γασθοῦν περισσότερο, κάνοντας κι' ἄλ-λους νὰ προσφέρουν. Γι' αὐτὸ εἶπε ἡ Διάπλασι πὼς σκοπεῖ νὰ κάμῃ Ἐπιτροπὴς ἀπὸ φίλους τῆς σὲ κάθε πόλῃ ὅπου ἔχει φίλους. Ἔτσι τὸ ζή-τημα ἀπλουστεύεται. Ἄν οἱ Ἐπιτρο-πὲς αὐτὲς ἐργασθοῦν μὲ κάποιο ζήλο, τὰ χρήματα πού θέλουμε, μαζεύονται σὲ μιὰ ἐβδομάδα. Καὶ πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ ἐργασία, γιὰτὶ ἀληθινὰ θάναι μεγάλη, πολὺ μεγάλη τιμὴ, ὅχι γιὰ τὸν Πολέμη, — ὅχι γιὰ τὸν Πολέμη, τὰ εἶπαμε! — ἀλλὰ γιὰ τὰ σημερινὰ Διαπλάσάπουλα, πού θὰ στή-σουν, ἀπὸ ἀγάπῃ κι' εὐγνωμοσύνη, ἕνα σεμνὸ μνημεῖο σ' ἕναν Ποιητὴ.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΣ Α. ZENNEBRAIN
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'. (Συνέχεια)

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ δασοφύλακας δὲν ἤθελε νὰ στερηθῇ τόσο γρήγορα τὴν κόρη του ὅς γινόταν εἰκοσι τοῦ-λάχιστο χρόνων καὶ τότε νὰ τὴν παν-τρέψῃ.

Ὁ γέρο-Ἀλάρτης εἶχε ρευματισμούς καὶ δὲν μπορούσε νὰ περπατῇ· ἐπειδὴ ὅμως ἀγαποῦσε ὁλοένα περισσότερο τὴν Ἀνθούλα, ἀπαίτησε νὰ πηγαίνῃ συχνὰ ὁ Φραντὴς μὲ τὴν κόρη του στὸ σπιτάκι του. Στὴν μικρὴ αὐτὴ ἐκ-δρομὴ τοὺς συνόδευε πάντα κι' ὁ Γιάννης. Μιὰ μέρα, ἐνῶ δρισκόνταν ὅλοι στὸ σπῆτι τοῦ Ἀλάρτη, μπῆκε ἕνας ὁμορ-φος νέος ὡς εἰκοσιτριῶν χρόνων, μελα-χροινός, μὲ ὠραῖο μουστακάκι καὶ ντυ-μένος ὀχι σὰ χωριάτης.

— Ἄ! τοῦ εἶπε ὁ γέρος· σὺ εἶσαι, Δημήτρη; Καλῶς ὦρισες. Μείνε νὰ φᾶς μαζί μας.

Ὁ Δημήτρης αὐτὸς ἦταν γιὸς ἐνὸς

κτηματῆ μ' ἀρκετὴ περιουσία, πού εἶχε πεθάνει τὸν περασμένο χρόνο. Φαιδρός, ἀνοιχτόκαρδος νέος, μιλοῦσε διαχυτικὰ μὲ τὸν Ἀλάρτη, μὲ τὸν Φραν-τὴ καὶ μὲ τὸν Γιάννη. Μόνο τῆς Ἀν-θούλας δὲν ἔλεγε τίποτα. Ἀλλ' ἂν τὸ στόμα του δὲν μιλοῦσε, τὴ εὐγλωττα πού ἦταν τὰ μάτια του!.. Τὴν κοίταζε πολὺ· καὶ μ' ἕναν τρόπο, πού ὁ Γιάν-νης καταδυσσεσθήθηκε...

Σὲ λίγο οἱ δυὸ νέοι μὲ τὴν Ἀνθούλα ὁγῆκαν περίπατο. Καὶ πῆγαν κατὰ τὸ ποτάμι, ὅπου μιὰ φορὰ ἡ Ἀνθούλα κινδύνεψε νὰ πνιγῇ.

Μὲ πόση εὐχαρίστηση ἔδλεπε τώρα τὸ νερὸ νὰ τρέχῃ! Ἐκεῖ κοντὰ ἦταν καὶ μιὰ βαθεῖα λίμνη, περικυκλωμένη ἀπὸ ψηλὰ δέντρα. Τὰ νερά τῆς ὅμως ἔμεναν πάντα ἀκίνητα, πάντα στὴν ἴδια θέσιν· ἐνῶ στὸ ποτάμι τὴ κίνηση, τὴ ζωὴ!..

Ἡ Ἀνθούλα κάθησε σ' ἕνα ὑψω-μα. Ἀπὸ κάτω περνοῦσε ὁ ποτα-μός. Κι' ὅπου ὁ ἥλιος ἔπεφτε στὸν ἄφρο, τὸν χρωμάτιζε κόκκινο, γα-λάζιο, χρυσο, ἐνῶ τὸ νερὸ, καθὼς κρημνιζόταν στὸν καταρράχτη, φάν-ταζε σὰ φλογισμένο. Ἐπειτα πάλι ἔρρεε ἡσυχά, μὲ μικρὰ-μικρὰ κυμα-τάκια, καὶ γινόταν τόσο καθαρὸ, πού στὸ βάθος του φαινόταν χόρτα μακριὰ σὰν πλεξίδες καὶ φάρια πού καλυμποῦσαν ζωηρά. Στὴν ὄχθη του, οἱ νυμφαῖες ἀνθοῦσαν κοντὰ στὰ βούρλα κι' ἀπάνω τους καθόν-ταν γαλάζιες πεταλούδες. Οἱ βά-τραχοι ἐκόαζαν μ' ὄλη τους τὴ δύ-ναμη. Ὅλ' αὐτὰ καταμάγευαν τὴν Ἀνθούλα πού θὰ μπορούσε νὰ μείνῃ ὁλάκερες ὥρες σ' ἐκείνη τὴ θέσιν χωρὶς νὰ κινήθῃ.

Ὡστόσο, αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἦταν καὶ τόσο εὐχαριστημένη ὅσο ἄλλοτε πού δὲν ἦταν καὶ τρίτος μαζί τους. Ὅταν ἦταν μόνη μὲ τὸ Γιάννη, ἔμεναν κάποτε ὁλάκερες ὥρες χωρὶς νὰ πονῇ λέξη, κι' ὅταν ἐξανάρχιζαν τὴν ὁμιλία, ἔδλεπαν πὼς εἶχαν σκεφθῇ τὰ ἴδια πράγματα καὶ μ' εὐχαρίστηση ἄλ-λαζαν τίς ἰδέες τους. Τώρα δὲν συνέ-βαινε τὸ ἴδιο μὲ τὸν Δημήτρη. Αὐτὸς ἤθελε νὰ μιλῇ ἀκατάπαυτα κι' ὁ Γιάν-νης δὲν εἶχε καμμιά ὀρεξὴ νὰ τοῦ ἀ-παντᾷ. Μιὰ στιγμὴ, ἐνῶ ὁ φίλος τῆς καθόταν συλλογισμένος, ἡ Ἀνθούλα ἔσκυψε νὰ κόψῃ μιὰ νυμφαῖα, πού δὲν μπόρεσε ὅμως νὰ τὴ φθάσῃ. Ὁ Δημή-τρης τὸ εἶδε καὶ, χωρὶς νὰ συλλογι-σθῇ καθόλου πὼς θάδρεχε τὰ γυαλι-σμένα παπούτσια του, κατέβηκε στὴν ὄχθη, τὸκοψε καὶ τῆς τὸ πῆγε. Αὐτὸ ἦταν βέβαια ἕνα εὐγενικὸ κίνημα· ἡ Ἀνθούλα ὅμως θὰ προτιμοῦσε νὰ μὴν τὸκανε ὁ Δημήτρης, γιὰτὶ εἶδε τὸ πό-σωπο τοῦ Γιάννη σκυθρωπὸ.

— Ἀνθούλα, τῆς εἶπε, ἐγὼ θὰ φύγω.

ὁ ἥλιος καίει, μὲ χτύπησε στὸ κεφάλι. Σηκώθηκε καὶ, μονάχος του, γύρισε στὸ σπιτάκι. Ἡ Ἀνθούλα γύρισε σὲ λίγο μὲ τὸν Δημήτρη. Κι' αὐτὸ βέβαια δὲν τῆς ἄρεσε· μὰ τί μπορούσε νὰ κάμῃ; Ντράπηκε νὰ πῇ τοῦ Γιάννη μπροστὰ στὸν Δημήτρη «μὴ φεύγῃς, στάσου νᾶρθω κι' ἐγώ»...

Ὁ Δημήτρης, στὸ πλευρὸ τῆς, περ-πατοῦσε σιγὰ-σιγὰ καὶ τῆς μιλοῦσε ὁλοένα. Τῆς ἔλεγε πὼς ἀγαποῦσε πολὺ τὸ γέρο-Ἀλάρτη καὶ πὼς πολλὰς φο-ρὲς ὁ δασοφύλακας τοῦ εἶχε μιλήσει ἐπαινετικά γιὰ τὸν κύρ-Φραντὴ καὶ μ' ἐνθουσιασμό γιὰ τὴν κόρη του... Ὁ Δημήτρης τῆς μιλοῦσε θερμά, μ' αἶσθημα, καὶ θάθελε βέβαια νὰ τὰν ὁ δρόμος περισσότερος· μὰ ἡ Ἀνθούλα δὲν τὸν ἄκουγε καὶ παρακολουθοῦσε μὲ τὰ μάτια τὸν Γιάννη πού πῆγαινε μπροστὰ καὶ πότε φαινόταν καὶ πότε

ΤΙΜΗΜΕΝΑ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ

ANNA I. NAKOU

Μὲ τὸ ψευδώνυμο Ἀννα Ἀγγελίου, συν-δρομήτρια τῆς Διαπλάσεως, πού πῆρε φέ-τος στὸ Ἀρσάκειο τὸ Μπριτάσιο Βραβεῖο.

κρυβόταν πίσω ἀπὸ τίς βαλανιδιὲς τοῦ δρόμου. Γιὰτὶ, ἀλήθεια, σηκώθηκε πρῶ-τος κι' ἔφυγε ἔτσι ἀπότομα, βιαστικά; Μὴν ἦταν ἄρρωτος; μὴν τὸν εἶχε πει-ράξει ὁ ἥλιος; ἢ μὴν τὸκανε μόνον ἀπὸ δυσανεξία; Ἡ Ἀνθούλα δὲν ἤξερε καλὰ τί νὰ υποθέσῃ, φανταζόταν ὅμως πὼς ὁ Γιάννης θάταν μᾶλλον δυσανε-στημένος...

Τὸ βράδυ, ὁ Δημήτρης δειχτηκε τόσο περιποιητικὸς στὸν Φραντὴ, ὥστε ὁ δασοφύλακας τὸν προσκάλεσε καὶ στὸ σπῆτι του. Αὐτὸ πιά κορύφωσε τὴν δυσανεξία τοῦ Γιάννη. Εἶπε πὼς τοῦ πονοῦσε τὸ κεφάλι πολὺ δυνατὰ καὶ πὼς ἐπιθυμοῦσε νὰ φύγουν, ἂν ἤθελε κι' ὁ κύρ-Φραντὴς.

Στὸ ἀμάξι, ἡ Ἀνθούλα πού κάθησε κοντὰ του, προσπαθοῦσε νὰ τὸν δια-σκεδάσῃ καὶ τοῦ μιλοῦσε μὲ προθυμία.

ἐκεῖνος ὅμως τῆς ἀπαντοῦσε τόσο ἀνό-ρεκτα καὶ μὲ τόσο λίγη εὐγένεια, πού ἡ φίλῃ του δὲν τὸν ἀναγνώριζε πιά.

— Ἀλήθεια, Γιάννη, τοῦ ἔλεγε, πο-νᾶς;

— Ναί.

— Ἐχεις ζάλη;

— Ὁχι.

— Σὲ πείραξε ὁ ἥλιος;

— Δὲν ξέρω.

— Μὰ τί ἔχεις;

— Οὐφ!

— Ἄ, Γιάννη! δὲν εἶμαι πιά φίλῃ σου καὶ μοῦ ἀπαντᾶς μὲ τέτοιον τρόπο;

— Οἱ φίλοι, φαίνεται, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ γνωρίζονται ἀπὸ πολὺν καιρὸ, ἀφοῦ φτάνει νὰ γνωρίσῃ κα-νεῖς ἕναν καινούργιο λίγες ὥρες καὶ νὰ τὸν προτιμῇ ἀπ' ὅλους τοὺς πα-λιούς!

— Γιὰ μένα τὸ λὲς αὐτό;

— Ἄν δὲν εἶναι ἀλήθεια αὐτὸ πού λέω, γιὰτὶ φυλᾶς ἀκόμα αὐτὸ τὸ νούφαρο;

— Γιατ' εἶναι ὁμορφο καὶ μεῖς δὲν ἔχουμε τέτοια νούφαρα κεῖ-κάτω. Ἐσκόπευα νὰ τὸ βάλω στὸ νερὸ καὶ νὰ τὸ διατηρήσω μέρες. Ἀλλ' ἀφοῦ σὲ δυσχερῆσθῃ, δὲν τὸ θέλω.

Κι' ἀποφασιστικά, πέταξε τὴ νυμ-φάλα σ' ὁ δρόμο.

Ὁ Γιάννης συγκινήθηκε...

— Ὡ, τί καλὴ πού εἶσαι, Ἀν-θούλα! πόσο πιά καλὴ ἀπὸ μένα! καὶ τί καλὸ πού μοῦ ἔκαμες! Αὐτὸ τὸ λουλούδι, ἀπὸ τὴ στιγμὴ πού τὸ πῆρες στὰ χέρια σου, μοῦ πλάκωνε τὸ στήθος σὰν πέτρα. Συγχώρεσέ με, κάμποσο καιρὸ τώρα δὲν ξέρω τί κάνω. Ὅσο κι' ἂν λέω μέσα μου πὼς ἀπὸ τότε πού γνωρίζομαστε, ποτὲ σὺ δὲν μοῦ εἶπες ψέμματα, καμμιά φορὰ δὲν πιστεύω ὅσα μοῦ λές. Τὸ βλέπεις, δὲν εἶμαι ὅπως ἦμουν πρίν...

— Ἐγὼ ὅμως ἔχω στὴ φιλία σου τὴν ἴδια ἐμπιστοσύνη πού εἶχα καὶ πρῶτα. Μεγάλωσα, μὰ ἡ καρδιά μου ἔμεινε ἡ ἴδια.

(Ἀκολουθεῖ)

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Στὰ δέντρα κτρινοῦνε τὰ φύλλα, Ἀέρας καὶ βορρὴ τὰ ξεκαρτεῖουν, Τὰ ρίχνουν καταγής, ὅσοι σαπίζουν. Κι' ἀπάνω, σὰ σταυροί, κλαδιά καὶ ξύλα.

Ὁλόγυρα μυρίζει ἡ χωματῖλα, Κάμποι καὶ λόφοι καὶ βουνὰ σταχίζουν, Μὲ φόβο τὰ πουλάκια φτερουγίζουν, Νοιώθοντας χειμωνιάς ἀνατριχίλα.

Μολυβωμένα τ' ὕψους τὰ πλάτια, Μὰ καπνοὶ καὶ γαλάζια μονοπάτια Πού βγαίνει ὁ ἥλιος λὲς ἀπὸ κρημῶνα.

Ἐγὼς ἀγέρας ὅλα περπονιάζει, Φθινόπωρο τὴ φύση ἀνακαταίζει Πού μήνυμα μᾶς φέρνει τοῦ Χειμῶνα. CHERF

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΛΠΙΔΕΣ

Αριθ. Έγκρ. 42
Σάν όμορφα πουλάκια φτερογυ-
ίζουν
μέσ' στην ζωή μας οι έλπίδες,
τή σκοτεινιά του δρόμου της φω-
τίτουν
Σάν ήλιου λαμπερές άχτίδες.

Και σάν όρματα όνειρα πετούν και
[φτεύγουν,
σάν άσπρα συννεφάκια τρέχουν,
[διαβαίνουν,
καρδιές στο διάβα τους συντρί-
βουν,
νιότης τραγουδία και χαρές μα-
[ραίνουν.

Κόρη της Ίδης

ΨΗΛΑ ΣΤΑ ΣΤΗΝΝΕΦΑ

Αριθ. Έγκρ. 23
Μαυρίζανε τα σύννεφα, βογ-
γούσε ο άνεμος που μου δούσε
το πρόσωπο...
Κι' έχω σκέφτηκα ν' ανεβώ κει
ψηλά...
Η θέση μου δώ στη γη μου
ήταν στενή, άποπνιχική...
Γεννήθηκα για τα ψηλά, για τα
αίθρια, για τα όρματα.
Και πέταξα...

Έφτασα άγκομαχώντας, λιπό-
φυνη...
Πού είναι τα σύννεφα; πού ο
άγέρας με την άρμονική του άσπα;
πού είναι τα πουλιά; πού τα πνεύ-
ματα με τις άγγελικές φτερούγες
τους; και τα κρυφομυλήματα στην
ψυχή; Πού ή λουλούδια στρώ-
ση; — Θάνατος είναι δώ άπλομέ-
μενος, ξεροίλα!...
Μήτε άγέρας δέ φουσά, μήτε
χλόη δέν ύπάρχει.
Τα σύννεφα είναι διαλυμένα
σ' ένα μαύρο καπνό που μου μαύ-
ρισε το πρόσωπο και μου άσσε
μορφή δαίμονα...
Οι άχτιές του ήλιου άχαρες
κυλούν σ' α δάχτυλά μου σάν πε-
λώρια νύχια θηρίου...
Θέ μου! Ο άγέρας έχει άπο-
κρυσταλλωθεί και τρίζει όπου πα-
τά... Κολάει και στο πρόσωπό
μου και μου το παγώνει. Η ζωή
είναι έδω μαρμαμένη, πώς να ύπά-
ρει ψυχή; Ή! άς άκουγα ένα
βόγγο από άγέρα, άς έβλεπα τα
σύννεφα να παίρνουνε πλήθος μορ-
φές κι' άς πατούσα λίγη λάσπη!...
Άς έστάζαν και στην ψυχή μου
οι μύθοι ανθρώπων θηρών που
τους θάρουνε βαρετούς! Κάτω
στη γη θά δώ τους ανθρώπους
τους άγαπημένους μου.

Κοιτάζω. Θέ μου! πού είναι
οι άνθρωποι; Κάτι μαυράδια
— σάν κύματα του σκοταδιού — α-
λεβουνε στο κενό! Πού είναι ή
γη που πατούμε; Σύννεφα πολλά
έχουνε σκεπάσει τα πάντα κι' έναν
άμορφο όγκο θωροά, άπείσιο...
Ω, τί έρημιά!...

Κατεβαίνω.
Ω! τί χαρά! Σ' όλων τα πρό-

σωπα θωροά τον έαυτό μου, όλοι
μου χαμογελούν και κανείς δέ με
άποστρέφεται που με βλέπει μα-
ρμαμένη από τό ταξίδι.

Τα πουλιά κελαϊδούνε πλάι μου,
τά λουλούδια μου δείχνουνε τα
μύρια χρώματα και ξεπετούν το
μύρο τους στην καρδιά μου. Και
πώς ή ψυχή μου τώρα σπαράζει
για ν' άπλώση τις φτερούγες της,
ν' άγκαλιάσει όλους τους άνηρώ-
πους — που τόσο τους αγαπώ!

Βασίλισσα στις Παπαρούνες

Η ΑΝΟΙΞΗ

Αριθ. Έγκρ. 27
Όραία είναι ή άνοιξη, ή πιο
όμορφη άπ' τις άνοιχές.

Και πόσο πιο όραία μ'ας φαί-
νεται και πόσο καλύτερα νοι-
θούμε τα θέληγερτά της, έπειδή
διαδέχεται τον χειμώνα, με τις
παγωνιές του και το τσουχερό
του το κρύο...

Έρχεται ή άνοιξη με τα λου-
λούδια της, για να σκεπάση το
μέρος που το χιόνι ήταν άπλω-
μένο, και με τα πουλιά της, για
να φαιδρύνη τις λαγκαδιές και τα
δέντρα που βαρεθήκαν πιά τον
χειμώνα. Τό άεράκι παιγνιδίζει
με τα λουλούδια και τα πουλιά
στά κλαδιά των δέντρων κελαϊ-
δούν τους ύμνους τους.

Οι πεταλούδες γύρω άπ' τα λου-
λούδια περνούν ευχυνόμενα τον
σύντομό τους βίο, ώσόντου σβύ-
σουν... κι' οι άνθρωποι ξεχνούν
τα στους κάμπους για ν' άπολά-
ψουν τη λιανίδα. Τά έντομα που
σέ σμήνη πετούν, λάμπουν και
φαντάζουν στίς άχτιές του ήλι-
ου... άπ' τα φυτά και τ' άνθη
βγαίνει μια μεθυστική μυρωδιά...
και τα σπαρτά έχουν άρεστά αυ-
ξηθή.

Είναι χαρά Θεού... ή φύση
νυφοστολισμένη πανηγυρίζει και
στο πανηγύρι της αυτό πρωτο-
στατούν οι πεταλούδες χερουπα-
στά με τις ψυχές μας, που λευκές
σάν άλλες πεταλούδες ζούν κον-
τά της.

Κυπριώτικο Άγκάδι

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Αριθ. Έγκρ. 19
Ο Τζών έθεωρείτο μεγάλος
βλάκας. Μία μέρα τον έστειλαν σέ
ένα μύλο και ο μύλωνάς του
είπε: «Τζών, μερικοί λέγουν ότι
είσαι κουτός. Γι' αυτό πές μου
τι έξέρεις και τι δέν έξέρεις.» «Καλά,
άπληνσε ο Τζών, έξέρω ότι τα
πουλερικά των μυλωνάδων είναι
παχειά.» «Πολύ καλά, Τζών. Τώρα
πές μου τι δέν έξέρεις.» «Δέν έξέρω
είτε ο Τζών, με τίνας... σιτάρι
παχαίνουν.»

Ο Τζέφρεϊ, ένας περίφημος
δικαστής στον καιρό του Καρόλου
του Η', δείχνων κάποτε με το
μπαστούν του ένα κατογορούμε-
νον, είπε: «Υπάρχει ένας μεγά-
λος κατεργάρας στην άκρη του

μπαστουνοί μου.» Τότε ο κατη-
γορούμενος ρώτησε: «Σέ ποιά
άκρη, Μυλόρδε;»
(Εκ του Άγγλικού)

Κόμης Φοίνιξ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Τί μέρα πέφτει ή γιορτή
σου, Μίμη;
— Του Άγίου Δημητρίου.
Ευέλπεις

Ο Κουφιοκεφαλής βλέπει
στον Κινηματογράφο ένα δάσος
να καίγεται και φωνάζει:
— Σβύστε τη φωτιά! Θάρραξη
φωτιά το πανί!

Μικρός Καλλιτέχνης

— Τί τρέχει, Άφράτο Γουρου-
νόπουλο; τί φωνές είν' αυτές;
— Καλέ, μαμμά, το Ευαγγέλιο
δέν λέει να δίνουμε το μισό άπ'
ότι έχουμε στον άδελφό μας;
Θέλωνα λοιπόν κι' εγώ να δώσω
το μισό μου μουρουνόλαδο στον
Τάκη κι' έχάλασε τον κόσμο. Δέν
τό θέλει!

Δοξαμένη Φουστανέλλα

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
211ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ
Διά την Α' Έξαμηνίαν του 1924

Ο Διαγωνισμός αυτός προκη-
ρύχθηκε πέρυσι καί, από τις Συλ-
λογές που έλαβα, έπαιρνα και
δημοσίευα τις καλύτερες Άσκή-
σεις σ' όλο το διάστημα της Α'.
έξαμηνίας του 1924, όπως τώρα
παίρνω και δημοσιεύω από τις
Συλλογές του τρέχοντος 214ου,
που πολύ άργότερα θα δημοσιευ-
θούν τάποτελέσματά του.

Τελικαία είχε παρατηρηθή κά-
ποια παρακμή στίς Πνευματικές
Άσκήσεις μας. Οι δυο προηγού-
μενοι Διαγωνισμοί δέν έδωσαν
καθόλου ίκανοποιητικά άποτελέ-
σματα. Άκόμα λιγότερο μ'ας ίκα-
νοποιεί ο σημερινός. Γιατί κι' οι
διαγωνιζόμενοι είναι σχετικώς λι-
γοστοί κι' οι Άσκήσεις των πε-
ρισσότερων μετριότητες. Εύτυ-
χώς, κατά την έλπίδα που έέφε-
ρασα σ' άποτελέσματα του προη-
γουμένου (φυλ. 20 έ. έ.) ή πα-
ρακμή αυτή ήταν παροδική. Πολύ
περισσότερες και πολύ καλύτερες
Συλλογές έλαβα για τη Β'. Έξα-
μηνία. Κι' έλπίζω ότι όλο στο
καλύτερο θα πηγαίνουμε τώρα...

Καθώς έξηγώ στον Όδηγό του
Συνδρομητού (Κεφ. Ε'. § 1, θ',
Σημειώσεις) κάθε Συλλογή βαθ-
μολογείται με δυο αριθμούς: ο
πρώτος είναι οι άπ' όλης δημοσιεύ-
σιμής της Άσκήσης: ο δεύτερος
οι έκάντως ώραιές της: το ά-
θροισμα των δυο αριθμών δίνει
τη θέση του διαγωνιζόμενου: όταν
δυο έχουν το ίδιο άθροισμα,
προηγείται εκείνος που έχει τον
δεύτερο αριθμό μεγαλύτερο: και
καθένας παίρνει έριθμό Εύσήμων
ίσο με το μισό άθροισμα των δυο
αριθμών του.

Άλλά σ' Άποτελέσματα είναι
περιττό να δημοσιεύονται κι' οι

τρεις αυτοί αριθμοί. Άρκεί ο
αριθμός των Εύσήμων για να
συμπεραίνω ο διαγωνιζόμενος
έπάνω κάτω και τους δυο άλλους.
Άλλως τε τον βαθμό της έπιτυ-
χίας του του δέν δείχνει καλύτερα
ή θέση του κι' ή σειρά του στον
Πίνακα. Η παρατήρηση τούτων αριθ-
μών, σέ τόσα όνόματα, θα έπαινε
άδικα τόπο που μ'ας είναι πολύ-
τιμος.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ετών και άνω,
καθώς και όσοι δέν σημειώσαν στο
τετράδιο ήλικία.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Φώτης Λεβάντης [20Ε].
(Έπικος διαγωνισμός: Μεγάλη Έλλάς
[20Ε]. — Παπαρούνα του Άγρού [20Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μάγισσα [19Ε].
— Χρυσομαλλούσα των Σφανιών [19Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άνθούλη Εδζωνάκη
[17Ε]. — Δοξαμένη Κρητισόπουλο [17Ε].
— Χρυσωμένη Άδση [16Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: (άπό [15Ε] εις έναστον:)
Χο. Α. Ριζόπουλος, Πολεμιστής της
Πατρίδος, Πρόμαχος της Έλευθερίας,
Υιός του Ταυτέτου, Ήρωας της Κιου-
τάχειας.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: (άπό [12Ε] εις έναστον:)
Λουκάς ή Πινιά. Παν ό Όρειοβίος,
Νησις των Άνθών, Μυστηριώδης
Ιαπεύς, Αβαράτης.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ: (άπό [10Ε] εις έναστον:)
Μικρός Άθηνάτος, Γέρο-Άήος, Άγέ-
λαστος, Φιλελεύθερος Άθλητής, Πόθος
των Γουαμάνων.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 έως 15 ετών)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πανταχού Παρών
[20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πυροβολιτάκι [18Ε].
— Σμύρνη [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άκαλανθής [17Ε].
— Ναυτοπίας της Δόξης [16Ε]. — Πέ-
σινός [16Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: (άπό [15Ε] εις έναστον:)
Ιωάννα Άάκη, Μιμόα, Κορυφή του
Όλύμπου, Λιάνα, Παναγιώτης Χονδρο-
γιάννης, Ροβέρτος Κόρτης, Τσελός Άέ-
ρας, Άφροσύνη Κύμα, Κατερίνα Καρα-
πίερης, Γεώργ. Α. Παυλίδης.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: (άπό [12Ε] εις έναστον:)
Γεώρ. Κόπελος, Άστρον της Αύγης,
Καμένη Σιών, Δημοσθ. Μιχαηλίδης,
Βασίλης Μυχαηλίδης, Φέρελπις, Γεω-
ργιος Πουερνιόπουλος, Ίω. Α. Χον-
δρογιάννης, Δοξασμ. Φουστανέλλα,
Άσπρη Καμείλα.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ: (άπό [10Ε] εις έναστον:)
Διαβολόπαιδο, Μαργαρίτα, Μυροβόλος
Άνοιξής, Έυγενής Παπότης, Άρης Α.
Κατετανίκης, Άέτος της Κίναςας,
Πληγωμένος Άέων, Ξύλον Άπελέκτων.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ετών και κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γαλαξίας [20Ε].
(Έπικος διαγωνισμός: Κυριατίτσα Κου-
τόληνος [20Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πεταχτό Ναυάντ
[18Ε]. — Ναυτοπίας [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ροζίνα [17Ε]. — Σο-
σό Η. Παροαμενά [16Ε]. — Πόλις των
Όρειών [16Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: (άπό [15Ε] εις έναστον:)
Βαριός, Άνθος της Άνδρου.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: (άπό [12Ε] εις έναστον:)
Ζηκυμόρ, Ίσαάν Κρέν, Εύδοκίος
Παξινός.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Β' Περιόδου (1894—1923)
υπάρχουν όλοι οι έκδοθέντες τό-
μοι, 30 έν όλη. Έκαστος τόμος
άρσας, δρ. 60 και ραμμένος
δρ. 65. Ταυδρομικά τέλη έκ-
αστου τόμου προστετέα εις τας
άνω τιμάς: Διά το Έσωτερικόν
δραχ. 2 ο άρσας και δρ. 5 ο
ραμμένος, διά δέ το Έξωτερικόν
δρ. 12, — είτε άρσας, είτε ραμ-
μένος.

ΜΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",
Αθήναι, 38 Εδριπίδου
την 14 Οκτωβρίου 1924.

Ο κ. ΦΑΙΔΩΝ σ'ας γράφει σήμε-
ρα για το Μνημείο του Πολέμου. Οι
τόλοι μου φαίνονται κατενθουσια-
σμένοι με την ιδέα και θέλουν να
την πραγματοποιήσουν. Άρχισαν
αλίστα να μου στέλνουν και χρή-
ματα. Ένας μου έστειλε 50 δραχ-
μές, ένας άλλος 15. Έχουμε και
τις 100 δρ. που έδώλωςε ο κ. Χα-
τζιάκης. Άλλες 100 δίνει ο κ.
Φαίδων. Βάζω κι' εγώ 500. Και
τότο έρχόμενο φύλλο θα προκηρύξω
τον "Έρανο και θα δημοσιεύσω το
Α' Δελτίο. Άλλά παρακαλώ εκεί-
νους που θα μου στείλουν, να δη-
λώσουν πώς επιθυμούν να δημοσιευ-
τη ή εισφορά των: με τ'όνομά των,
ή με το ψευδώνυμο; Όταν δέν
υπάρχει τέτοια δήλωση, εγώ θα
την δημοσιεύω με το ψευδώνυμο του
πέλλοντος και μόνο όταν δέν έχω
ψευδώνυμο, με τ'όνομά του.

Είπαμε ότι στο έπόμενο φύλλο
θα δημοσιευθή ή προκήρυξη του
έπου Διαγωνισμού προς σύνθεσιν
Πνευματικών Άσκήσεων για την Α'
Έξαμηνία του 1924. Μπορεί τώρα
να μη χωρέσει στο έπόμενο, αλλά
θα δημοσιευθή άφεύκτως στο μεθε-
πόμενο. Να το έξερτε και ν'αρχίσετε
από τώρα την εργασία, που θέλει
έξαινα κάμποσο καιρό. Γιατί μια
καλή Συλλογή από 15-20 Άσκή-
σεις δέν γίνεται βέβαια σέ μια μέρα!

Κι' εγώ, Γέρω-Άήμη, διάβασα
"ευχάριστη" τα "Διηγήματα"
αυτά του κ. Α. Ι. Καλογεροπούλου,
που έξανταυπηθήκαν σ' ένα κομψό
βιβλίο από τον έκδότη κ. Ι. Ν.
Ζιζέρη. Καλογραμμένα, τερπνά,
εξαιτικά, με ήθικη βάση, μπορεί
να τα συστήσω στους πιο μεγάλους
από τους φίλους μου (γιατί δέν
είναι βέβαια και για μικρά παιδιά).
Ο κ. Καλογεροπούλος, δευθυντής
του καλού περιοδικού "Πινυκοθήκη",
είναι αληθινός ένας δόκιμος και γό-
νιμος λογοτέχνης. Όσοι θα ήθελαν
αποκτήσουν το καινούργιο του
βιβλίο, άς αποταθύν στον έκδότη
(Εδός Σταβίλο).

Μικρός Καλλιτέχνη, ο κ. Φαίδων
έγινε το γράμμα σου που τον ρωτά
αν υπάρχουν "ερατάσματα, βρυκό-
λακες και νεράιδες". Για φαντά-
σματα, ο κ. Φαίδων σ'ας είπε πολ-
λές φορές πώς δέν πιστεύει παρά
λίγο σ' έκτανα που βλέπει κανείς
είτε από όπτική άπτήνη, είτε σέ
άπο πνευματική έξαψη της φαντασίας.
Όλα δηλ. είναι όπικαμενικά και
πραγματικώς άνύστακα. Βρυκό-
λακες, κατά τη λαϊκή δοξασία,
είναι οι νεκροί που, από κατάρτα,
μένουν άλυτοι και βγαίνουν από
τά μνήματά τους και τριγυρίζουν
σάν ζωντανό. Άνύστακα λοιπόν
κι' αυτοί, υπάρχουν μόνο στην
πομπή και στη φαντασία. Οι Νε-
ράιδες τέλος είναι μυθολογικά όντα
που άπ' την αρχαία μυθολογία
πέρασαν και στη νεώτερη, τη λα-
ϊκή. Άνύστακα λοιπόν κι' αυτές.

Σμύρνη, δέν βρήκα "πιτυχημένη"
τη νέα σου Άσκησι. Ίσως με λι-
γότερα γράμματα, και φυσικά με
λιγότερες λέξεις, κάτι θα μπορούσε
να γίνω. Θάρπρε όμως, με τα

γράμματ' αυτά να μη σχηματι-
ζονται κι' άλλες λέξεις, παρά με
ονόματα. Σ'ας εύχομαι, δέ,
— Όσο για τη μεταφράσή σου,
καλή είναι, αλλά δέν έχει τό λο-
γοτεχνικό έκτενο ύψος των μετα-
φράσεων που δημοσιεύω. Θάρπρε
πολλές διορθώσεις. Χάρις που έπι-
κροτείς την ιδέα του κ. Χατζιάκη
και να σέ ιδώ!... Ω, το έξέρω
πώς ή ζωή των δασκάλων δέν είν-
αι τόσο χαρούμενη, αλλά για
φαντάσου νάκαναν όλοι κι' όλες
την έγωιστική αυτή σκέψη. Πώς
θα γέμίζω τότε τάδεκα κεφάλια;
Και σ'ας πώς θάρπρε σήμερα γράμ-
ματα, ελληνικά, γαλλικά, άγγλικά,
να γράφω και να μεταφράζω; —
Τη φωτογραφία σου έλαβα.

Άς άφήσουμε, Φώτη Λεβάντε,
το "γυναικείο ζήτημα". Είναι τόσο
πολύπλοκο, που θα πελαχόναμ.
Η γνώμη σου άλλως τε, ότι "ή
γυναίκα δέν διανοείται ίσοδύναμα
με τον άντρα, δέν βρίζεται, πολύ,
γιατί και στη λογοτεχνία και σέ
πολλούς άλλους κλάδους φάνηκαν
γυναικείες μεγάλες. Σέ τον τόπο μας
μπορεί όχι ακόμη, αλλά όμως φά-
νηκαν πολλές. — Ο κ. Ξενοπούλος
δέν είπε πώς θα πάψω να γράφω
θεατρικά έργα. Είπα μόνο πώς δέν
θα δίνω στο θέατρο, αλλά ά-
πλως θα τα δημοσιεύω. Για λόγους
δηλαδή που έξέρει αυτός, δέν θα
έξανώση προς παράσταση νέο του
έργο. Άργότερα όταν θα γίνω Έ-
θνικό θέατρο, ίσως.

Άφελότατα κι' ώραιότατα ο
Ναυτιλός μου γράφει: "Για την
προτομή του άγαπητού μας ποιη-
τή του Πολέμου εγώ πρώτος θα στείλω
τό ποσόν που αναλογείται για κάθε
συνδρομητή. Κι' όλα τα Διαπλά-
σινικά πρέπει να στείλουν, για να
γίνω το ίερό αυτό έργο. Θα το
στήσουμε σ' ένα όρατο μέρος των
Άθηνών. Κι' όποιος το βλέπει, θα
έξέρη ότι τα Διαπλάσινικά το
έκαμαν."

Πολύ χαρακτηριστικό το έπισκε-
πτήριο του "Ατλαντος". Έχει πρώ-
τα το ψευδώνυμό του, έπειτα τ'όνο-
μά του και από κάτω: "Μαθητής
-Διαπλάσινικού". Τι όρατά!

Πανσέληνη, το πρώτο σου γραμ-
μάτι μοι άρεσε. Δέν πειράζει
που είσαι μικρή και δέν μπορείς
να γράφω με μελάνι. Γράψε μου
από λίγα λόγια με μολύβι. Έτσι
θα συνεισφέρω κι' ως του χρόνου,
θα μου κάνω και σ' κάτι μεγάλα
μεγάλα γράμματα... με μελάνι.

Το Δοξαμένο Κρητισόπουλο
μου γράφει: "Σπυδωό σήμερα, πριν
λήξη ή συνδρομή μου, να την άνα-
μώσω και να σου δώσω, μαζί με
όλους τους άλλους φίλους σου, την
πλήρη διαβεβαίωση ότι: όσο κι' αν
αυξηθή ή συνδρομή, ποτέ δέν θα
αφήνω. Γιατί σέ θεωρώ με έλ-
δος πρώτης ανάγκης, όπως το
ψωμί και το νερό. Κι' όπως έχωμε
ανάγκη να θρέψουμε μ' αυτά το
σώμα μας, έτσι και το πνεύμα μας
με όνειρα. Κι' είσαι, άγαπητή μου,
ή άριστη πνευματική τροφή!" —
Σ' ευχαριστώ για όλα, καλέ μου
φίλε. Οι άπαντήσεις δεκτές.
Δέν θυμώμαι, Χαρομόμαντε, να
έλαβα γράμμα σου και να μη σου
άπάντησα. Σου στέλνω Στάχυα

και Παπαρούνες. «Μητρικά» και
«Καλό Δρόμο». Και τα τρία αυτά
βιβλία είναι για σένα, ή "Ισαβέλλα"
όμως είναι μόνο για μεγάλους.
Από τη Β' του Γυμνασίου που εί-
σαι, ως τη Β' του Δημοτικού, ή
άπόσταση βέβαια είναι μεγάλη.
Έκρινε όμως πολύ καλά ότι θα
μπορούσες να διαβάσεις μ' ευχαρί-
στηση και τον «Καλό Δρόμο» σάν
ένα έργο λογοτεχνικό, άδιάφορο
άν είναι για μικρά παιδιά. Έτσι
υπάρχουν και παιδικά παιχνίδια
τόσο όμορφα, καλλιτεχνικά, που να
τα χαίρονται κι' οι μεγάλοι, έτσι
υπάρχουν και παιδικά βιβλία.

Άραπάκι, σ' ευχαριστώ για τό
συμπλήρωμα, για τις ενέργειες που
έναμες στο Λουτράκι, για το Σύλ-
λογο που σκοπεύεις να ιδρύσες με
τη Σαπφώ και για όλα. Ναί, από
πέρυσι βρισκόω ότι το γράμμα σου
διορθώθηκε πολύ. Έννοείς όμως
ότι θέλει ακόμη λίγος, — λίγος ακόμη
και θά γράφω σά μεγάλη.

Σου έστειλα, Αίτσα, τόμο και
τετράδια. Όπως παρηγοριά είναι
για σένα να μου γράφω, έτσι και
χωρίς να σου άπαντώ, άλλη τόση
ευχαρίστηση είναι για μένα να δια-
βάζω τα γράμματά σου, έτσι κι' ε-
γώ ο χώρος δέν μου επιτρέπει
έκτενη άπάντηση. Γι' αυτό να μην
έχω καμιά άμφιβολία. Και προ-
πάντων να βάλω την ιδέα ότι
μπορώ εγώ να είμαι θυμωμένη (!)
μαζί σου, έπειδή δέν μπορούσες να
επαθώσες. Μά μήπως δέν έξέρω
την καρδιά σου;

Η Τρελλή Γυμνασιόπαις σπά-
ζει το κεφάλι της για να λύση
κάτι τέτοιες άπορίες: Γιατί το
φαγητό γράφεται με η άφου παρ-
άγει από το άπαράφωτο φαγείν;
Γιατί ή Παναχού Παρών λέγει
πώς την άγαπά, άφού δέν συμφο-
νούν καθόλου οι χαρακτήρες τους;
Γιατί ο Γυμνασιάρχης της έχει στο
γελέκο του άκρίδος έφτά κουμπιά
κι' ο καθηγητής των Θρησκευτικών
φορεί κίτρινα παπούτσια; Και ρω-
τά: Μήπως είμαι τρελλή; κι' αν
δέν είμαι, ούτε θα γίνω; (γιατί εί-
μαι βέβαια πώς θα γίνω). Πές μου
Διαπλάσι μου, συνήντησες ακόμη
πιο παράξενα κορίτσια από μένα;
Και τό καιρό είναι που δέν μπορώ
νάλλάξω. Τι να κάμω λοιπόν; —
Μά τίποτ' άπολύτως. Έξηκολούθη-
σε... να κάνω την τρελλή, γιατί
αληθινά είσαι... φρονιμάτη και
χαριτωμένη!

Όραίες έπιδοτολές μου έ-
στειλαν αυτήν την έβδομάδα κι' οι
έξής: Σμύρνης Καύμος, Άμα-
νιός, Υπνιάρη, Νουσταλούςσα
Συνορισόπουλο, Ροδόδοφνης, Κό-
ρη των Άθηνών. Λαμπρός Η-
λιος, Δεσποινίδιον, Πτωχό Προ-
φυγιά και Ξύλον Άπελέκτων.
Έξέλεσα από τις παραγγελίας των
και τους ευχαριστώ όλους για τα
καλά των λόγια, έσοπαθήματα,
συμπληρώματά μου.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Απομονία,
κ. (;;;). Ζιζάνιον των Ξερότων,
ά. (;;;). Άστροφωγία, κ. (ΦΤ).
Ασώδων, ά. (ΩΧ). Μαγνήτης, ά.
(—). Ραψωδός, ά. (Γιάς).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ
Μ. Μ. έπιπολούν νάνταλ-
ζάουν: Το Μελαψό Σκαλω-
τάκι με Μελαχροινό Διαβολό-
τάκι, Μελαπαντάκι, Διαβολόπαιδο.

Η Διάπλάσις άσπάζεται
τους φίλους της: Μυσωσιτιά (έ-
λαβα, ευχαριστώ, έστειλα) τις λυ-
σεις σου λαμβάνω τακτικά! παρα-
στικά στέν. Έρωα της Γραβιάς
και περιμένω να μου γράψω. Βε-
νετοπούλα (σέ συγχάρω για τον
βαθμό) να που οι κόποι σου δέν πη-
γαν χαμάνει! όσο για τον άδελφό
σου που σου λώδωσε το φύλλο,
έλπίζω να μη τό έξανανήν.) Διγε-
νή Άκρίτα (δέν ήξερα πώς είχες
κάνει έγχείρηση στο πόδι! χαίρω
που είσαι τώρα καλύτερα κι' ευχο-
μαι να γίνω έντελώς καλή! για τα
ψευδώνυμα που λές, αλήθεια είναι
"πρόσωπα ζώντα", αλλά έένα, μα-
κρινά, και δέν χωρεί παρεξήγηση.)

Δάλιαν (πολύ με συγκίνησε τό
γράμμα σου) άς την περιμένουμε
λοιπόν αυτήν την ευχυνόμενη μέρα!
γιατί όχι;) Δέλιαν (πολύ σωστός
οι έξες σου για τον Φαινισμό! οι
άλλες, της φίλης σου, είναι κάτι
περισσότερο από υπερβολικές, είναι
τρελλές.) Μίνα Χρόνη (έστειλα
σ' ευχαριστώ για δσα γράφεις! περι-
μένω τώρα να πάρω και ψευδών-
υμο, όταν θα σου άπαιτήσουν τα
μαθήματα.) Βιολέτταν (έπρεπε να
στείλεις δραχ. 2,80, άρα όφείλεις
80 λεπτά.) Άδελαΐδα (ναί, τό
ψευδώνυμο είναι δικό σου κι' ή άγ-
γελία είναι στο 44 φύλλο) ώραιό-
τατο τό γραμματάκι σου κι' έλπίζω
να μου γράφω τώρα συχνά.) Να-
νόταν (τό θέατρο είναι ά

μητού τὰ βρίσκεις δλα' Σούλαν (εὐχαριστῶ πολύ γιὰ τὴν ὥραια κάρτα μὲ τὰ καλὰ λογάνια) Καλόκαρδη Παιδοῦλα (περαστικά) εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις· καλῶς νὰ ἐλθῇς! Γιου-Γιου (τὸ διόρθωσ' εἴστεila) Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου (ναί, γράφε μου) Χιονοσιβάρδα (ἐλθισμόνησες νὰ ἐσωκλείσῃς στὰ τετράδια σου ἀπὸ ἓνα πενήνταλέπτο, ὥστε ὀφείλεις δρ. 1,50) Πέλοπα (πολὺ ὥραλο τὸ γραμματάκι σου) ὅχι, δὲν ἐπλήρωσε ὁ Ν. Ἐρ... γιὰ τὸ ἄλλο δὲν ξέρω) Ἐλ. Ν. Ρουσσάκη (εἴστεila) τὸ κομμάτι ἐκεῖνο ἤτο μεταφράσεις· συχνὰ συμβαίνει νὰ μεταφράζον διὰ τὴν περισσότερον τὸ ἴδιο πρᾶγμα) Δώραν (συμπλήρωμα ἔλαβα· εὐχαριστῶ) Γαλὴν τῆς Ἀγκύρας (στὸ ἐρχόμενο θὰ τὰ πῶμε) Σκερτσόζικο Χανουμάκι (ἐπίσης) Εὐελπιν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Σβυσμένην Ἐλιπίδα κτλ. κτλ.

Ἐλπινίην Γούναρη, Αἰγυπτίαν Φελλάχαν, Ροδοπούλαν, Θουλικὴν Θεράνην, Πατρινὸν Διαβολάνι, Μυροβόλον Ἀύραν, Κάποιον, Γ. Ἰωαννίδην (εἴστεila). Εἰς δόας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 13 Ὀκτωβρίου, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 217ου Διαγωνισμοῦ Αἰ λύσεις δεκταὶ μέχρι 18 Δεκεμβρίου.]

679. Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτο δὲν εἶναι στενὸν· Γράμμα τὸ δευτέρου μου· Τὸ τρίτο μαῦρο, σκοτεινὸν... Κι' ἂν θῆς τὸ σύνολό μου, Ἦταν τῆς Σπάρτης στρατηγὸς Στὴν Ἱστορίαν ὀνομαστός.

Δαρνοστεῆς Ἑλλάς

680. Συλλαβόγραφος

Δυὸ φωνήεντα ἐνώσεις· Μὲ μιὰ ῥόγα σταφυλίου· Κι' εἶται τὸνομα δηλώνει· Ἐνὸς ἄγριου πουλιοῦ.

Φιρὴ Γ. Στανυοπούλου

681. Στοιχειοτονόγραφος

Νήσου τὸνομα τὸ ἀρχαῖον· Γράμμα ὀβύνει τελευταῖο, Ἐπειτα τὸ παροξύτετον· Καὶ φαί παστὸ μᾶς δίνεις.

Πέτρο Φῶς

682. Μεταγραμματισμός

Βγάλε Πι καὶ βάλε Δέλτα, Γιά νὰ ἴδῃς ἐκστατικὸς Πῶς, ἀπὸ θεοῦ ἀρχαῖο, Πατριάρχου ἐγένει γιός.

Δαμπρὸς Ἡλῖος

683. Τρίγωνον

Μεγαλόνησος.
Ἀναπνευστικόν.
Τοῦ ἀνέμου.
Τοῦ ὕδατος.
Ἀντωνυμία.
Σύμφωνον.

Σταῦρος Α. Κούρτης

684. Κρυπτογραφικὸν

12334567890 = Πόλις
25543 = Κράτος
34763 = Χόρτον.
410748 = Προτεύουσα.
50763 = Βγάζει μουστο.
6334 = Ὅρος.
728563 = Ποταμός.
863 = Νῆσος.
9487 = Ἀδελφοκτόνος.
034843 = Προφήτης.

Παναγιώτης Ὀδυσσεύς

685. Ἐπιγραφή

Σ Ο Ν Α
Τ Ι Ν Ι
Σ Υ Ο Ι

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Κατεῖν Πασαρίας

686. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων Ἀμαζών, τὰ δὲ δεύτερα στρατηγὸς Σπαρτιάτης:
1, Ἐπίθετον 2, Μέγας ἄρχων τῶν Ἀθηναίων 3, Νεαρόν ζῶον 4, Ἀγρίον ζῶον 5, Δάκ υλος 6, Στοιχεῖον τῆς Φύσεως 7, Ποταμός τῆς Ἀγγλίας 8, Προφήτης.

Πόλις τῶν Ὀνείρων

687. Φωνηεντόλιπον

λγ-πντ-ν-λθ

κ-χς-τ-θ-βθ

Παρήγορος Ἀγγελος

688. Γρίφος

Παντός

αρ Χ

2

Δὸν Ζουάν

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

689. Métagramme

Tu me vois très souvent
Aux mains des menagères
Et presque tout le temps
Me tient la couturière.
Mais d'un petit changement,
Je glisse dans la rivière.

Φαληρική Ἀύρα

690-691. Calembours

1.—Quelle est la ville qui se trouve juste au bord de l'eau?
2.—Quelle difference y a-t-il entre une pipe et un champ?

Καμέλια

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ τοῦ φύλ. 32

448. Ἀμφιτρίτη (ἡμφί, Τρίτη)

—449. Νᾶξος-ναός. —450. Ἀγισ-σινά. —451. Προάσινουσιπτάκι —κόκινα στρωμμένο μαῦροι καλογέροι—κατοικοῦνε μέσα. (Τὸ καρπούζι.) —452. Ἀλλά, Ἀνία, Ἀρία, Ἀσία.

453. Κ Α Α 454. ΠΟ

Α Α Ι ΣΕΙΔΩΝ

Α Β Δ (δὲν δος,

Π Α Ν Α Μ Α Σ Σιδών, εἰ-

Κ Ν Μ δος, ἰδών,

Ρ Ι Α Δίων, ὦ

Α Α Ι δέων, νο-

πός.) —455. ΜΕΝΕΛΑΟΣ (Μύρ-

μηξ, ΜΕδουσα, ΜαΝουήλ, ΤένΕ-

δος, Βερολίον, Ἀγγλία, ΔονΔι-

ον, Βουδαπέστη.) —456. Σὺν

Ἀθηνῶ καὶ χεῖροι κίνει. —457.

Τὸ μέλλον ὁράτον (το μὲ λο, νὰ

458. Μ Α Ρ Σ ὥρα τῶν).

Α Ν Ε 459. Νεφέλη

Ρ Ε (Nez, Fait,

Σ Lit.)

Ἐξεδῶθη

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ Β'

Κομποτυπωμένο βιβλίον μὲ καλλιτεχνικὸν ἐξώφυλλο, ἀπὸ τῆς σειράς τῶν Ἐκδόσεων Ξενοπούλου. Μία ὥρα καὶ ἡμιμέστη ἡφωγραφία. Ἐνα λευκὸ μυδιόσχημα, γιὰ μικροὺς καὶ μεγάλους.
ΤΙΜΑΤΑ ΔΡ. 15. [Ταχυδρομικῶς, δρ. 16,50 γιὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρ. 18,00 γιὰ τὸ Ἐξωτερικόν.]

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΑ'—1978)

ΘΡΑΚΙΚΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ
Ἰδούθῃ ὑπὸ τὴν ἀνω ἐπανυμνίαν Σὺλ-λογος ἐν Ἀλεξανδρουπόλει, σκοπὸν ἔχων τὴν διάδοσιν τῆς Διαπλάσεως, ἔδωκεν βιβλιοθήκην, προκηρύξεις Διαγωνισμῶν κ.τ.λ. Δις: Κωνστ. Μαλεματίναν (διὰ Ἀθῶ), Ἀλεξανδρουπόλιν.

Οἱ ἀρχηγοὶ

ΘΩΣ, ΘΡΑΚ'ΚΗ ΑΥΡΑ

Α'. Διαγωνισμὸς ἀγοφῶν c.p. Λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ ποσότης καὶ ποιότης. Βραβεῖα τρία ἐκλεκτότατα δραχ. 150. Προεδρία τριμήνου: συμμετοχὴ 2δραχμῶν ἀπᾶς. Λαβετα μέρος ὅλοι καὶ ὅλαι. Σὺλλογοι: Τυτάν, Συνάδελφος, Ἑλληνοπούλα, Τυφῶν, Ἑννέα Μούσαι, Ἐδίκησις, Ἀναγέννησις, Σιδηρὰ Ὀμοσπονδία, Ἀθηνᾶ, Κρήτη, Σωκράτης, Φειδῶδὲ Βόσπορε, Ἐλπίδα κ.τ.λ. καὶ αἰεὶς Τριανταφυλλένιο Μουσικεῖον, Βενετοπούλα, Μακεδονοπούλα, Μήλιβι, Φαῦστα, Ἑλληνικὴ Δόξα, Ὁρῶνς Μάννας, Τριανταφυλλένια, Ἀδανᾶτη Ἑλλάδα, Σκερτσόζικο Χανουμάκι, Ροδοπούλα, Βασίλισσα στὴς Παπαρούνες, Νεφέλη, Ρίτα, Αἴγλη, Σάμ-Λάκ, Κισσέ. Στερεὴ Παρηγορία, Λιλία, Γιδόμιο, Μαχημένη Δύση, Τρελλὴ Ἀχτίδα, Μονταίν, Πονεμένο Χαμόγελο, Πουλί τῆς Καταιγίδος, Ἀφελὴ Γυμνασιόπαιδα, Σβυσμένη Ἑλπίδα, Νοσταλγία Σαντο-νιστοπούλα, Νύμφη τοῦ Ἐβρου, Ὁρῶν-κὴ Ὁρῶν, Ροζίλιντα, Χρυσομαλλοῦσα τῶν Σφακιῶν, Πονεμένη Ψυχὴ, Ἀφελὴς Κυπριοπούλα, Ἑλπίς Πατρίδος, Τρελλὴ Γυμνασιόπαιδα, Σέρ Ρα-βέγκας, Γῶνο Ἀστέρη, Μελλοδάνητη, Γριφοπίαστὴ, Λαύρα Πανταχού Πα-ρόν, Σειράμις, Ροκαμβόλ, Γιού-Γιού, Τσουκνιδούλα, Ἐκάτη, Κόμη Ἐρῶν κ.τ.λ. Τιμὴ μας πολλὴ θάναί ἂν λάβετε ὅλοι μέρος. Καθὼς καὶ ὅλα τὰ Διαπλάσπουλα. Ἐπίσης ἀλληλογραφεῖμε μὲ ὅλους σας. Γράψατε.

(ΚΑ'—1978α)

ΠΑΙΔΙΑ!

Η ΧΑΙΚΟΥΤΟΠΟΥΛΑ ΑΡΡΑΒΟΝΙΑ-ΣΤΗΚΕ ΕΛΑΤΕ ΝΑ ΤΗ ΡΑ-ΝΟΥΜΕ ΜΕ ΩΜΟΡΦΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΚΑΙ ΝΑ ΤΗ ΓΕΜΙΣΟΥΜΕ ΟΛΟΘΕΡΜΕΣ ΕΥΧΕΣ.

ΣΤΑΡΑΤΗ, ΣΠΙΘΑ

(ΚΑ'—1979)

ΚΡΡΡΡΡ!!! ΜΟΥΜ!!! προ-σεχῶς μέγας Σὺλλογος «ΚΕΡΑΥ-ΝΟΣ». Τρέμετεεεεε.

(ΚΑ'—1980)

Μαῖος Ἰππότης—Χατδόπουλος, Κό-μης Φοῖνιξ—Λαροῦνας· ἀούσα.

Ἰππότης τοῦ Μεσαίνου

(ΚΑ'—1981)

Στὴ ΧΑΛΙΚΟΥΤΟΠΟΥΛΑ γιὰ τοὺς πανευχισμένους τῆς ἀραβῶνας, μέσα ἀπ' τὴν Διάπλασι πού τόσο ἀγά-πησε, στέλλω τίς πρὸ ἐγκάρδιες εὐχὲς μου.

ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

(ΚΑ'—1982)

Σε ὅσους ἀλληλογραφεῖς ὁλῶ νὰ μοῦ στέλλουν τὰ γραμματά τους στὴν παλιά μου διεύθυνση στὰς Ἀθήνας.

ΛΕΥΘΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

(ΚΑ'—1983)

Ἄλα, θέλετε νὰ συνεχίσουμε τὴν ἀλληλογραφίαν; Φωνά, συνήντη γιὰ τὴν ἀγογορία· θὰ σὰς στέλλω. Κισσέ, γιὰτὶ δὲν ἀπῆλθες στὸ γράμμα μου;

ΛΕΥΘΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

(ΚΑ'—1984)

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΑΛΙΚΗΣ: Προγυμνάσεις, ἀνωτέρα φιλολογία, ἐκμάθησις τῆς γλώσσας. Γράψατε: Γιάννη Χωτογλου, 9-Β ὁδὸς Τζωρτζε, Ἀθήνας.

(ΚΑ'—1985)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ» ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ, ΙΔΑΝΙΣΜΕ, ΜΑΓΙΣΣΑ, ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΑΔΑ, ΠΕΤΡΑΧΤΗ ΜΙΚΡΟΥΛΑ, ΤΡΕΛΗ ΞΑΘΟΥΛΑ, ΠΟΝΟΥ ΔΑΚΡΥ, ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΑΙΟΣ, ΝΙΤΣΑ ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ, ΕΛΛΗ ΚΟΙΤΟΠΟΥΛΟ, Τ. ΚΥΚΛΑΜΗ. Λάβετε τὰ τετραδιά σας, καὶ σὰς εὐχαριστοῦμε θερμὰ.

(ΚΑ'—1986)

Τὰ εὐχαριστῶ μου τιποτένια μέρης στὴ μοσφιὰ Πον. Ὅμως τί σκατάδι! Λίγο φῶς ἔχτω, ἀπὸ μιὰ λέξη Σας, γιὰ νὰ διώξω τὸ φόβο τῆς ψυχῆς μου

ΙΔΑΝΙΣΜΟΣ

(ΚΑ'—1987)

Διαπλάσπουλα, Διαπλάσπουλας, λάβετε μέρος ὅλοι στον (ΚΑ'—1191) διαγωνισμό.

(ΚΑ'—1988)

Η ΓΑΛΗ ΤΗΣ ΑΓΚΥΡΑΣ
Στὸ Ἀγρονόμημα ὑποστηρίξει τὸ ψευδώνυμο: ΘΡΗΝΟΣ ΜΑΝΝΑΣ

(ΚΑ'—1989)

Α νταλλάσω κάρτες καὶ Μ. Μυστικά. Δις: Ἐλευθεριάδην p. r., Μυτιλήνην.

(ΚΑ'—1990)

Προκηρύσσω πρωτότυπον διαγωνισμόν γραμματοσῆμων μικροτέρας ἀξίας. Συμμετοχὴ τριδραχμῶν. Προεδρία διμήνου. Τὸ ἐλαχιστὴν ἀξίας γραμματοσῆμον λαμβάνει α' βραβεῖον ἔπονται β' καὶ γ' βραβεῖα. Βραβεῖα: ἐκλεκταί σιχαί γραμματοσῆμων ἢ βιβλία Δις: Παναγιώτην Ἀντωνίου, Λεωφόρος Κων. Καβέτσου, Μυτιλήνην.

(ΚΑ'—1991)

Σ ἔλουν-Χόλμς, ἀστὲι τὸ εἶπα· μὴ θυμάνεις· δὲν τὸ ἐχω. — Σούλα, σὲ ξυρόμεν, ὥστε εἴμεθα ἴσα. — Ἀραπᾶν, δὲν σὲ ἐξέχασα· ἔνεκα ἀσθενείας δὲν ἦλθα.

(ΚΑ'—1992)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ἈΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ
Ἀρατείνωμεν διαγωνισμόν μας (ΚΑ'—1164) ἐπὶ 45 ἡμέρας. Ὑποστηρίξατέ τον.

(ΚΑ'—1993)

Τούλα Ἀραβαντινοῦ—Εἰσαι ἡ Δαλιδά —Καὶ μὴ θυμώνεις δά,— Γιατὶ ὅτι κ' ἂν κάνεις—Τώρα σὲ ἐξοκέπασαν— ὁ ΜΑΚΡ'ΚΗ καὶ ΑΛΑΝΗΣ

(ΚΑ'—1994)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ἈΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
Ἰδούθῃ ἐν Κατὼρ σὺλλογος «Ἄγιος Γεώργιος», σκοπὸν ἔχων πολλούς.

Ἀρχιμεσσαι: Πρόεδρος: Γ. Ε. Ταβλάς, Γραμματεὺς ὁ ἴδιος, Ταμίας Σ. Ε. Ταβλάς. Λοιπὰ μέλη: Χ. Παντελῆς

Α' ΠΡΟΤΟΤΥΠΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Προκηρύσσομεν διαγωνισμόν Παιδ. Πνευμάτων. Ἀπὸ τὰ ἐξυπνότερα θὰ βραβεύσωμεν διὰ κλήρην τρία. Βραβεῖα 3 βιβλία. Συμμετοχὴ 50λεπτῶν. Προεδρία διμήνου. Δις: Georges E. T. vialas, Rue Bab-el-Bahr, Caire (Egypte).

Ἀνακαλύψατε: Λαμπρὸς Ἡλῖος—Φ. Δρακιδίου, Φιλόκαλος—Φ. Δρακιδίου (γιὰ νὰ σὲ μαθῇ ἡ Μέρμηρ).

(ΚΑ'—1995)

Χλωρίς, σὲ ξέρω. Θέλεις νὰ σὲ ἐξοκέ-πασω; —Μελαρό Σηαιοτάτι

(ΚΑ'—1996)

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ, στὴν παῖς ζωὴ πού περνῶμε, ὑπάρχοντες κάποιες χα-ρές—ποῦτές! —, ἐξώμενες καὶ πρωτο-φραντες, πού τίς νοιάζουμε ὥς τὰ εἰσώ-βαθα τοῦ εἶναι μας νὰ μᾶς πλημυ-ροῦνε. Κι' ἡ ἀνάνησὴ τὸν κατόπι,

γλυκεῖα καὶ παντοτεινὴ... Τέτοια χαρὰ μὲ κέρμας, κι' ἡ γνῶρα ἡ δικὴ Σου.

ΙΔΑΝΙΣΜΕ, καὶ μὲ τὰ Μ. Μ. περμένα καὶ γράμμα Σας. Ὁ λόγος ποὺ τῆς στέργεις του;... ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΟΝ, «Κ' ἀκαρτέρε, κι' ἀκαρτέρε...» Μὰ ὥς πότε! Δὲν ξέρω ποῖαν ἐξήγησιν νὰ δώσω ἀφ' τῆς τῆς σιωπῆς Σου. Περι-μένω ἀπὸ Σένα... ΠΑΝΟΣ ΧΕΙΜΑΡΡΙΩΤΗΣ

(ΚΑ'—1997)

Ἰδούθῃ στὴν Πάτρα ἡ «ΠΑΤΡΙΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ». Σκοποὶ: ἐκδο-αῖς περιοδικῶν, ἰδρύσας βιβλιοθήκην κτλ. Ἀσχετος ὁ Φιλολογικὸς Ὁμιλὸς Πατρῶν· πού τὸν ἱδρύσαν οἱ χωρισθέν-τες ἀπ' τὴν «Συντροφίαν» διὰ λόγους ἀσυμφωνίας. Ζητοῦνται μέλη καὶ ἀντι-πρόσωποι. Δις: ΚΑ. 987.

ΠΑΤΡΙΝΟ ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ, ΣΤΕΛΛΙΟΣ

(ΚΑ'—1998)

GIULIO, πιστένω νὰ λάβετε τὴν ἐπι-στολὴ τῆς 18 Σεπτεμβρίου... «Rira bien qui rira le dernier» δὲν συμφω-νεῖτε;... χὰ χὰ χὰ!.

ΛΟΡΑ

(ΚΑ'—1999)

Μαίνοντας στὸ Διαπλάσσοισμο ἀν-ταλλάσσω c.p. καὶ Μ. Μ. στὴ Δις: ΑΝΕΜΟΝΙΑ, p. r. Μυτιλήνην.

(ΚΑ'—1400)

«I. R. I. P.»

D. S. S.

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑΣ, ἔσπετε πού καλύτερα ἀπ' ὅλους ἐνθουσιάζεσθε γιὰ ὅτι ὁρατοί κι' εὐγενεῖς, ψηφίστε μαζὶ μας τὸ ΘΡΗΝΟΣ ΜΑΝΝΑΣ, τὸ ὠραιότερο ψευ-δώνυμο πού δέχεται τόσο ὀμορφα τὸν χυδαῖνὸ πόνό τῆς Ἀφροσῆς Μάννας

μας! Ἐμπερὸς! ψηφίστε τὸ ὅλαι τὸ ψευδώνυμο πού θριαμβεῖ.

ΖΗΤΟ Ο ΘΡΗΝΟΣ ΜΑΝΝΑΣ

ΑΝΑΡΙΣΤΕ. Ζητοῦνται ἀνταποκριταὶ ἢ ἀνταποκριτρίαι εἰς Γάνδην, Ἀλεξάν-δρειαν καὶ εἰς τὰς χωριώτερας πόλεις τῆς Ἑλλάδος. Μέλη δεχόμεθα παντα-χόθεν.

Ο ἀρχηγός: GEORGE TRIP

(ΚΑ'—1401)

Α ποτελάσματα διαγωνιζομῶν μου: 1) Τριανταφυλλένια, 2) Μάγισσα, 3) Τέλες Κικλάμης. Α' Πιστὰχτὴ Μικροῦλα, Β' Ἰππότης Μεσαίνου, Γ' Γαλὴ τ. Ἀγκύρας. α') Κριετῆς, β') Ἀδα-μας, γ') Λίτσα. Λοιποὺς εὐχαριστῶ.

Στέλιαν ταχυδρομικᾶ—ΣΕΡ ΡΑΒΕΓΚΑΡ